

Абдулқодири Бедил

САДУ ЯҚ ҒАЗАЛ

МИРЗО БЕДИЛ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Душанбе
«Ирфон»
2008

www.kmt.tj

ББК 100.2:10 (точик)
Р – 105

РД.З/сони) + РД.З(0)9

Мухаррир: *Б.Раҳимӣ*

Мураггибон: *Б.Раҳимӣ,*
А. Мӯсов

Мирзо Бедил

Р – 105 Саду як ғазал. – Душанбе: «Ирфон», 2008, 104 сах.

Маҷмӯа саду як ғазали дилнишини шоири тавоно ва бузурги тоҷик Мирзо Абдулқодири Бедилро дар бар мегирад.

Он барои дӯстдорони шеърӣ ноб ва ҳаводорони ғазалиёти шоир дастовези хубе хоҳад шуд.

4700000000–041

Р _____ - 2008

М 501 (12) - 2008

ББК 100.2:10 (точик)

ISBN 978-99947-59-14-9

© Раҳимӣ Б., Мӯсов А., 2008

Эй мурдаи такаллуф, аз кайфу кам бурун о,
Гоҳе ба рағми дониш девона ҳам бурун о,
То аз гулат чуз исор ранге дигар нахандад,
Сар то қадам чу хуршед дасти карам бурун о.
Танзеҳ бениёз аст аз инкилоби ташбех,
Гӯ, барҳаман ду рӯзе маҳви санам бурун о.
Сад шамъ аз ин шабистон дар худ зад оташу рафт,
Эй хори пойи ҳиммат, з-ин сон ту ҳам бурун о.
Дар арсаи таъайюн бе ростӣ зафар нест,
Ҳар ҷо ба чилва ой, бо ин алам бурун о.
Шамъи бисоти ғайрат мапсанд доғи хиффат,
Сарбозӣ он қадар нест собитқадам, бурун о.
Чун ашки чашми ҳайрон бишкан қадам ба домон,
То обурӯ нарезӣ, аз хона кам бурун о.
Шарми гурури аъмол обе назад ба рӯят,
Эй инфиёли Кавсар, як чабҳа нам бурун о.
Бори хаёли асбоб бар гардани ҳаё банд,
То дӯш хам набинӣ, мижгон ба хам бурун о.
Исботи шахси фитрат бе нафӣи ваҳм сахл аст,
Чун хома чизе аз худ бо ҳар рақам бурун о.
Бедил, зи қайди ҳастӣ сахл аст бозчастан,
Гар марди ихтиёрӣ, рав, аз адам бурун о.

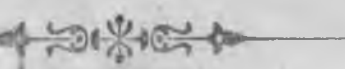

www.kmt.tj

К И Т О Б Х О Н А И
Донишгоҳи таълиму тарбия
Тоҷикистон
Б И Б Л И О Т Е К А
Технологиясозии улму ақли
Тадқиқотӣ
ИНВ. № 19799

Оинаи чандин табу тоб аст дили мо,
 Чун доғи чунун шуъланиқоб аст дили мо.
 Умрест, ки чун оина дар базми хаёлат
 Ҳайратниғаҳи як мижа хоб аст дили мо.
 Моему ҳамин мавҷи фиреби нафасе чанд,
 Сарчашма мағӯед, сароб аст дили мо.
 Паймонаи мо пур шавад, он дам ки биболем,
 Дар базми ту ҳамзарфи хубоб аст дили мо.
 Оташ зану наззораи бетобии мо кун,
 Қуз сӯхтан охир ба чӣ боб аст дили мо?!
 Лаъли ту ба ҳарф омаду додем дил аз даст,
 Яъне ба суоли ту ҷавоб аст дили мо.
 Мо чуръакаши соғари саршори гудозем,
 Шабнамсифат аз олами об аст дили мо.
 То чист саранҷоми шумори нафас охир?
 Умрест, ки дар пойи ҳисоб аст дили мо.
 Ҳасратсамари кӯшиши беҳосили хешем,
 Азбаски нафас сӯхт, кабоб аст дили мо.
 Дарё ба хубобе чӣ қадар чилва фурушад?
 Оинаи васлему ҳичоб аст дили мо.
 Сад санг шуд оинаву сад қатра гуҳар баст,
 Афсӯс, ҳамон хонахароб аст дили мо.
 То чунбиши тори нафас афсонатироз аст,
 Бедил, ба каманди рағи хоб аст дили мо.

www.kmt.tj

Эй қиёмат субххези лаъли хандони шумо,
Шӯри сад сахро чунун гарди намакдони шумо.
Чашми оху халкаи гирдоби баҳри хайрат аст
Дар тамошон рами ваҳшигизолони шумо.
Ишрат аз ранг аст, ҳар ҷо гул бисоторо шавад,
Муфти ҷоми мо, ки мегардад ба даврони шумо.
Аз садаф резад гуҳар в-аз писта мағз ояд бурун,
Чун шавад гарми такаллум лаъли хандони шумо.
Эй тароватгоҳи ишрат, навбаҳори боғи ноз,
Бод чашми мо сафоли ҷуши райҳони шумо.
Беш аз ин натвон ба абруи тағофул сохтан,
Шишаи дил хок шуд дар тоқи нисёни шумо.
Мо сияхбахтон ба навмедӣ муҳайё кардаем
Як чароғон доғи дил дур аз шабистони шумо.
Бистару болини ман умрест қатъи роҳат аст,
Бар дами шамшер зад хобам зи мижғони шумо.
Норасо афтодаем, эй барктозон, химмате,
То губори мо занад дасте ба домони шумо.
Оламе дар ҳасрати вазъи иборат мурдааст,
Маънии мо, кист то фаҳмад зи девони шумо.
Аз губори ҳарду олам пок берун ҷастааст
Бедили овора, яъне хонавайрони шумо.

Ба меҳри модари гетӣ мақаш ранчи умед ин ҷо,
 Ки хунҳо меҳӯрад, то шир мегардад сафед ин ҷо.
 Муқими норасоӣ бош пеш аз хок гардидан,
 Ки сайъи ҳар ду олам чун арақ хоҳад чакид ин ҷо.
 Муҳит аз чунбиши ҳар қатра сад тӯфон чунун дорад,
 Шикасти ранги имкон буд, агар як дил тапид ин ҷо.
 Гудози нестӣ аз интизорам барнамеорад,
 Зи хокистар шудан гул мекунад чашми сафед ин ҷо.
 Зи сози улфатоҳанги адам дар пардаи гушам
 Навое мерасад, к-аз беҳудӣ натвон шунид ин ҷо.
 Дар ин меҳнатсаро оинаи ашки ятимонам,
 Ки дар бедаступойӣ ҳам маро бояд давид ин ҷо.
 Кабоби хомсӯзи оташи ҳасрат диле дорам,
 Ки ҳар ҷо бенавое сӯхт, дудаш сар кашид ин ҷо.
 Ниёзи саркашони хусн ошӯби дигар дорад,
 Камингоҳи тағофул шуд, агар абру ҳамид ин ҷо.
 Тапишҳои нафас аз пардаи таҳқиқ мегӯяд,
 Ки то аз худ асар дорӣ, нахоҳӣ орамид ин ҷо.
 Баланд аст онқадарҳо ошӯни аҷзи мо, Бедил,
 Ки бе сайъи шикасти болу пар натвон расид ин ҷо.

Пеши он чашми сухангӯ мавчи май дар чомхо,
Чун забони хомӯшон печида сар дар комхо.
Ранги хубиро зи чашми ӯ бинои дигар аст,
Равгани тасвир дорад ҳусн аз ин бодомхо.
Мавчи дарёро тапидан рақси айши зиндагист,
Бисмили ӯро ба беоромӣ аст оромхо.
Аз мазоқи ноз агар ғофил набошад коми шавқ,
Метавон сад бӯса лаззат бурдан аз дашнӯмхо.
Чун хати паргор агар мақсад далели ачз нест,
Пойи оғоз аз чӣ мебӯсад сари анҷомхо?
Аз гирифтори мо бо ишқ зеби дигар аст,
Боли мӯрғон меравад мижғони чашми домхо.
Шӯхраи олам шудан мушқил бувад бе дарди сар,
Рузу шаб чин бар чабин дорад нигин аз номхо.
Сахт душвор аст катъи роҳи иқлими адам,
Ҷамчу пайки умр бояд аз нафас зад гомхо.
Мақсади ваҳшатхиромони нафас фаҳмиданист,
Бе суроғе нестанд иң бӯйигулэхромхо.
Нашъаи айше, ки дорад ин чаман, хамёза аст,
Бар пари товус мебандам бароти чомхо.
Ҳеч кас дар олами иқбол фориғбол нест,
Рахш натвон тохтан, Бедил, ба пушти бомхо.

Чу ашк он кас ки мечинад гули айш аз тапиданҳо,
 Бувад дилтанг, агар гавҳар шавад аз орамиданҳо.
 Зи бас омаст дар вахшатсарои даҳр бетобӣ,
 Дили ҳар зарра дорад дар қафас чандин тапиданҳо.
 Маҷӯ овозаи шӯҳрат зи оҳанги сабукрӯҳон,
 Садои боли мурги ранг набвад дар париданҳо.
 Ниғаҳ дар дидаи ҳайрони мо шӯҳӣ намедонад,
 Ба ранги чашми шабнам дурди ин миност диданҳо.
 Дуто кардем охир хешро дар хидмати пирӣ,
 Расонидем бори зиндагонӣ то ҳамиданҳо.
 Зи равнақ бозмемонад, чу мино шуд зи май холӣ,
 Шикасти ранг зоҳир мешавад дар хун кашиданҳо.
 Маро аз печу тоби гирдбод ин нукта шуд равшан.
 Ки дар роҳи талаб меъроҷи домон аст чиданҳо.
 Зи қатъи улфати дилҳо ҳасуд осуда наншинад,
 Шавад ҳамёзаи микроз афзун дар буриданҳо.
 Гудози дарди навмедӣ тамошои дигар дорад,
 Ба ранги ашки носурам назарбози чакиданҳо.
 Хубоб аз мавҷ ҳаргиз сарфаи тоқат намебинад,
 Зи боли мо гираҳ во мекунад охир тапиданҳо.
 Зи ҳастӣ гар бурун тозӣ, адам дар пеш меояд,
 Дар ин водӣ мақоме нест гайр аз норасиданҳо.
 Маҷӯ аз тифлхуён фитрати озодагон, Бедил,
 Ба парвози ниғаҳ кай мерасад ашк аз давиданҳо?

Хайф, к-аз ифлос навмедӣ фазояд мардро,
Даст агар кӯтоҳ шуд, бар дил нашояд мардро.
Аз таназзулҳост, гар дар олами озодагӣ
Чини пешнонӣ ба ёди доман ояд мардро.
Чун табиъатҳои зан гулкарда гир осори нанг,
Дар фусӯси молу зар гар даст сояд мардро.
Чадвали обу хиёбони чаман манзури кист?
Захми майдонҳо кашад, то дил кушояд мардро.
Як тағофул мекунад саркӯбии сад кӯхсор,
Дар сухан мебояд аз ҷо дарнаёяд мардро.
Домани Рустам тақонад бар сари ин ҳафт хон,
Дастӣ гайрат, то ғубор аз дил зудояд мардро.
Дар мизочи дона омодаст таъсири Замин,
Ҳез кам пайдо шавад, гар зан назояд мардро.
Ногузири рағбати иқбол бояд зистан,
Ҷоҳи дунё сурати зан менамояд мардро.
Чавҳари гайрат дар ин майдон наместонад ниҳон,
Тег мегардад забону меситояд мардро.
Гар зи симу зар вафо хоҳӣ, ба хиссат ҷаҳд кун,
Қаҳба маҳкум аст аз имсоке, ки шояд мардро.
Бедил, ин дунё на имрӯз имтиҳонгоҳ асту бас,
То ҷаҳон боқист, зан меозмояд мардро.

Ҳирс фурсатингизору даври ранг аст осие,
Дил зи навбат чамъ кун, пур бедаранг аст осие.
Саъйи рӯзӣ бо балои беамон чушидан аст,
Бештар дар гардиш аз боди туфанг аст осие.
Як надомат кори чандин донаи дил мекунад,
Гар тавонӣ даст бар ҳам суд, нанг аст осие.
Аз ману мо ҳар чӣ андӯзӣ, гудози нестист,
Ошиқи ин хармани оташбачанг аст осие.
Санг ҳам ойинаи таҳқиқ сайқал мезанад,
Умрҳо шуд дар талоши рафъи занг аст осие.
То қиёмат гардиши афлок дар кор асту бас,
Кас нафаҳмид ин, ки мегардад, чӣ ранг аст осие?
То нафас боқист, гирди ризқ мегардида бош,
Об чун вомонад аз рафтор, ланг аст осие.
Зери гардун ноумеди амн то кай зистан?
Донаҳо з-ин чо бурун оед, танг аст осие.
Осмон ҳам то кучо дар фикри мардум таг занад?
Баски рӯзихор бисёр аст, данг аст осие.
Не заминат офиятгоҳ аст, не чархи баланд,
То чӣ хоҳӣ тарф баст, охир дусанг аст осие.
Бедил, аз гардун саломат чашим патвон доштан,
Алвидоъ, эй дона, гӯ, коми наҳанг аст осие.

www.kmnt.tj

Дар талаб то чанд резӣ обрӯи комро?
Як сабақ шогирди истиғно кун ин ибромро.
Доғ будан дар хумори матлаби ноёб чанд?
Пухта натвон кард з-оташ орзӯи хомро.
Мағзар аз мавқеъшиносӣ, варна дар арзи ниёз
Беш аз оруғ аст нафрат охи беҳангомро.
Мехиромад пеш-пеши дил тапишҳои нафас,
Ваҳшат аз нахчир ҳам беш аст ин ҷо домро.
Монеи сайри сабукрав пойи хоболуда нест,
Боли парвоз аст зиндони нигинҳо номро.
Дурии мақсад ба қадри дастгоҳи чустучӯст,
Қатъ кун ваҳму хаёли қосиду пайгомро.
Хусни мутлақ доштам, худбиниам оина кард,
Инқадарҳо ҳам асар мебудаст авҳомро.
Чун губори шишаи соъат тасаллидушмане,
Аз мизочи хоки мо ҳам бурдаанд оромро.
Зиндагӣ то кай ҳалоки Каъбаву дайрат кунад?
Бех, ки аз душ афканӣ ин ҷомаи эҳромро.
Аз тагофул то нигоҳи чашми хубон фарқ нест,
Нашъа якранг аст ин ҷо дурду софи ҷомро.
Ҳалқаи он зулф равнақ аз губори дил гирифт,
Дуди охи сайд бошад сурма чашми домро.
Кай равад фикри мазаррат аз мизочи аҳли кин?
Мор натвонад ҷудо аз захр дидан комро.
Арзи матлаб дигару изҳори санъат дигар аст,
Бедил, аз оина натвон ёфт ваъи ҷомро.

Ишқ чун ғарми талаб созад сари пуршӯрро,
 Шӯълаи афсурда пиндорад чароги Турро.
 Бениёзӣ баски муштоқи лиқои аҷз буд,
 Кард холи рӯи дасти худ Сулаймон мӯрро.
 Аз фалак бе нола коми дил намеояд ба даст,
 Шаҳд хоҳӣ, оташе зан хонаи занбӯрро.
 Аз шикасти дил чӣ ишратҳо, ки барҳам хурду рафт,
 Мӯйи чинӣ шом чӯшонд аз сахар фағфурро.
 Орзуманди туро сайри гулистон офат аст,
 Накхати гул тег бошад соҳиби носурро.
 Сӯхтан дар ҳар сифат манзури ишқ афтодааст,
 Машраби парвона аз оташ надонад нурро.
 Софу дурде нест дар хумхонаи таҳқиқ, лек
 Дор боло бурд шӯри нашъаи Мансурро.
 Гар диле дорӣ, ту ҳам хун созу соҳибнашъа бош,
 Май шудан махсус набвад донаи ангурро.
 Дар тариқи нафъи худ кас нест мухтоҷи далел,
 Бе асо роҳи даҳан маълум бошад кӯрро.
 Хушнамо набвад ба пирӣ арзи андоми шабоб,
 Лофи гармӣ сард бошад нақхати кофурро.
 Бар умеди васл мушкил нест қатъи зиндагӣ,
 Шавқи манзил мекунад наздик роҳи дурро.
 Нағма ҳам дар нашъапаймойӣ қиёмат мекунад,
 Мавҷи май тор аст, Бедил, косаи танбӯрро.

Ақбае дигар набошад рӯхи аз тан растаро,
Нест бими сӯхтан дуди зи оташ частаро.
Шиква аз гардун далели тангдастиҳои мост,
Нола дар парвоз бошад тоири парбастаро.
Интизоми офият аз олами касрат махоҳ,
Бесабот аст эътибори рангу бӯ гулдастаро.
Ҳамчу сарв озодагонро қайди улфат ростист,
Хатти мистар дом бошад мисраъи барчастаро.
Аз забони чарбу нарми халқ дорам вахшате,
К-аз даҳони шер нашносам даҳони пистаро.
Қавҳари ворастигон мушкил, агар монад ниҳон,
Роҳ дар чашм аст гарди бар замин наншастаро.
Аз шикастан дил намеафтад зи чаши эътибор,
Кас намехоҳад таҳи по нишани бишкастаро.
Мавҷ, чун бо яқдигар чушид, гавҳар мешавад,
Дил тавон гуфтаи нафасҳои ба ҳам пайвастаро.
Гунҷаҳо дар бистари захми чигар осудаанд,
Эй насим, оташ мазан дилҳои улфатхастаро.
Бо каломии обдорат кай расад лофи гуҳар?
Бедил, ин ҷо эътиборе нест ҳарфи бастаро.

Гар даме бӯси кафат гардад муяссар теғро,
 То абад рағҳои гул болад зи чавҳар теғро.
 Аз кудурат барнамеояд мизочи кинаҷу,
 Бештар дорад ҳамин зангор дар бар теғро.
 Эй ки дорӣ сайри гулзори шаҳодат дар хаёл,
 Боядат аз шавқ зад чун сабза бар сар теғро.
 Айш хоҳӣ, сайди офат шав, ки монанди ҳилол
 Чарх абру мекунад бар чашми соғар теғро.
 Пардаи найранги тӯфон буд шавқи бисмилам,
 Хунам охир кард бозуи шиновар теғро.
 То мағар якбора гардад қатъ роҳи ҳастиям,
 Чун дами микроз мехоҳам дупайкар теғро.
 Мавчи тӯфон мезанад чӯйи ба дарё муттасил,
 Чавҳари дигар бувад дар дасти Ҳайдар теғро.
 Ҳар киро дил аз губори кинаҷуӣҳо тижист,
 Мекашад ҳамчун наём осуда дар бар теғро.
 Дил ба уммеди талофӣ метапад, аммо кучост
 Он қадар захме, ки хобонад ба бистар теғро?
 Бедил, аз ҳар мисрағам мавҷи назокат мечакад,
 Кардаам рангин ба хуни сайди лоғар теғро.

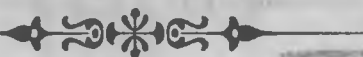
Мехӯрад хун нафас андар дили ғампешаи мо,
Ҷавҳари тег бувад хору хаси бешаи мо.
Баски чун шамъ ба ғам нашвунумо ёфтаем,
Шуъларо мавчи тароват шумурад решаи мо.
Сахтии даҳр зи сабри дили мо зинҳорист,
Об шуд токати санг аз ҷигари шишаи мо.
Қадди хамгашта ҳамон нохуни Фарҳоди ғам аст,
Саъй бечост ба ҷуз ҷонканӣ аз тешаи мо.
Шугли расвоию мастурии аҳвол балост,
Кош, ороиши бозор диҳад пешаи мо.
Шӯри занчири чунун аз нафаси мо пайдост,
Накҳати зулфи кӣ печида бар андешаи мо?
Чашми уммед надорем зи кишти дигарон,
Дили мо донаи мо, нолаи мо решаи мо.
Хомӯшиҳо сабақи мактаби бетобӣ нест,
Якқалам нола бувад машқи найи бешаи мо.
Нашъаи машраби берангӣ аз он софтар аст,
Ки шавад мавчи парӣ дурди таҳи шишаи мо.
Бедил, аз фитрати мо қасри маъонист баланд,
Поя дорад сухан аз курсии андешаи мо.

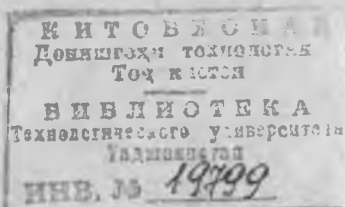
Ҳар кучо таслим бандад бар миён шамшерро,
Мекунад чун мавчи гавҳар безабон шамшерро.
Саркашӣ вақфи тавозуъ кун, ки бар гардун ҳилол
Мекунад гоҳе сипар, гоҳе камон шамшерро.
То ба худ чунбӣ, сипарафкандаи хокию бас,
Гӯ, биёвезад ғурур аз Осмон шамшерро.
Бисмилоҳангони таслимаат муҳайё кардаанд
Қабҳаи шавқе, ки донад остон шамшерро.
Хусн то сар дод абрӯро ба қатли ошиқон,
Қабза шуд ангушти ҳайрат дар даҳон шамшерро.
Гашт аз хоби гарон чашмат ба хуни мо далер,
Мекунад бебоктар санги фасон шамшерро.
Зоил аз зиннат нагардад чавҳари мардонагӣ,
Қабзаи зар аз буриш монеъ мадон шамшерро.
Бар шучоъатпеша нанг аст аз таҳаввур дам задан,
Ҳарфи чавҳар барнаёяд аз забон шамшерро.
Бисмили мавчи майам, захмам ҳамон ҳамёза аст,
Дар лаби соғар кун, эй қотил, ниҳон шамшерро.
Навбахори ишратам, Бедил, ки бо ин лоғарӣ
Хуни сайдам қард шохи арғувон шамшерро.

Имшаб зи сози мино гарм аст ҷойи мутриб,
 Кӯк аст кулқули май бо нағмаҳои мутриб.
 Дарюза чашм дорем аз косаҳои танбур,
 Дар ҳаққи мо баланд аст дасти дуҳои мутриб.
 Сад ранг охи ҳасрат печидаем дар дил,
 Ин нозу он ниёз аст аз мо ба пойи мутриб.
 Кайфияти баму зер мафҳуми анчуман нест,
 Дар парда то ҷӣ бошад манзури ройи мутриб?
 З-он чехраи арақнок ҳайрони ҳарфу савтем,
 Ҳар ҷост гар садое, дорад ҳаёи мутриб.
 Шӯри лаби ту моро нағзошт дар дили хок,
 Оташ ба найситон зад охир ҳавои мутриб.
 Номаҳрамони айшанд бегонағони соқӣ,
 В-аз дард бенасибанд ноошнои мутриб.
 Ҳарчанд восароянд сад рах таронаи чоҳ,
 Ин ғниё надоранд файзи ғанои мутриб.
 То мо ҳамӯш будем, шавқи ту бенафас буд,
 Аз най баланд гардид шӯри навои мутриб.
 Узри димоғи мастон масмӯи ҳеч кас нест,
 Ё Раб, ки ғесӯи чанг афтад ба пойи мутриб.
 Қонун ба захма нозон, даф аз тапонча хандон,
 Бар сози мо фитодаст яксар балои мутриб.
 Бедил, кӣ раҳм мекард бар саҳтҷони мо?
 Нохун агар намебуд зӯрозмои мутриб.

www.kmt.tj

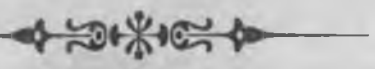

Бе латофат нест, азбас ваҳшатоҳанг аст об,
 Гар дари роҳат занад, ҳамчун гуҳар санг аст об.
 Фитнатӯфон аст арзи рангу бӯйи ин чаман,
 Дар тилисми хок, ҳайронам, чӣ найранг аст об?
 Нашъаи равшандилӣ пур беҳумор афтодааст,
 Аз сафои табъ доим шиша дар чанг аст об.
 Чун гиребонгир шуд ёри мувофик, душман аст,
 Гар бипечад дар гулӯ, бо теғ якранг аст об.
 Бо гудози яъс аз худ рафтаним дил мебарад,
 Нағмаҳо дорад чакидан, ҳар кучо чанг аст об.
 Маҳмили мо-очизон бар дӯши лағзиш бастаанд,
 Сад кадам аз мавҷ агар пайдо кунад, ланг аст об.
 Дурии марказ чаҳонерост таклифи низоъ,
 То чудо аз санг шуд, бо шӯъла дар чанг аст об.
 Бе кудурат нест дар касрат сафои ваҳдатам,
 То ба гулшан роҳ дорад, сарфи сад ранг аст об.
 Обрӯ натвон ба пеши нокасон чун шамъ рехт,
 Эй тамаъ, шарме, ки ин чо шӯъла дар чанг аст об.
 Хонадорӣ доғи кулфат мекунад ворастаро.
 Дар дили оина, Бедил, сарбасар занг аст об.

То зулфат соя овезад ба тарфи Офтоб,
Хатти мушкинат шикаст орад ба ҳарфи Офтоб.
Дида дар идроки оғуши хаёлат очиз аст,
Зарра кай ёбад канори баҳри тарфи Офтоб?
Биният он мисраи олист, к-аз андози ҳусн,
Дахли нозаш дорад ангуште ба ҳарфи Офтоб.
Зулмати моро фуруғи нури ваҳдат ҷозиб аст,
Соя охир меравад аз худ ба тарфи Офтоб.
Баски икболи чунуни мо баланд афтодааст,
Метавон урёнии мо кард сарфи Офтоб.
Дар арақ эъҷози ҳусни ӯ тамошо карданист,
Шабнами гул мечакад он ҷо зи зарфи Офтоб.
Ҳар кучо бо меҳри рухсори ту лофи ҳусн зад,
Ҳам зи партав бар Замин афтод ҳарфи Офтоб.
Мо адамсармоягонро лофи ҳастӣ нодир аст,
Зарра хайрон аст дар вазъи шигарфи Офтоб.
Баски дар наззораи меҳри ҷамоли ӯ гудохт,
Мавчи шабнам мезанад имрӯз барфи Офтоб.
Ҷонфишонихост, Бедил, дар тамошои руҳаш,
Чун саҳар кун нақди умри хеш сарфи Офтоб.

www.kmt.tj

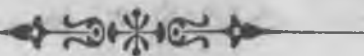
Субҳдам сайёра бол афшонд аз домони шаб,
Вақти пирӣ рехт аз ҳам оқибат дандони шаб.
Ашки ҳасрат лозими сози раҳил афтодааст,
Шабнами субҳ аст осори нами мижғони шаб.
Барнемояд баёзи чашми оху аз савод,
Субҳи иқболи чунунам нашканад паймони шаб.
Дар ҳавои дуди савдо хушам аз сар рафтааст,
Ошён аз даст дод ин мург дар тайрони шаб.
Дар ҳами он зулф хун шуд тоқати дилҳои чок,
Субҳи мо охир шафак гардид дар зиндони шаб.
Бо чамолаш дод ҳар чо дасти байъат Офтоб,
Турраи мушкини ӯ ҳам тоза кард имони шаб.
Аз ҳаводис файзи маънӣ мебаранд аҳли сафо,
Мефурузад шамъи субҳ аз чунбиши домони шаб.
Мужда, эй шавқи гирифтори, ки бозам мерасад
Накҳати зулфи касе аз дашти мушкафшони шаб.
Хатти ӯ бар субҳ, пиндори, шабехунномаест,
Руйи ӯ фардест гӯйӣ, дар шикасти шони шаб.
Ламъа субҳе, ки мегӯянд дар олам кучост?
Ин қадарҳо хоби ғафлат нест чуз бурҳони шаб.
Гӯшагири вусъатободи ғубори чаҳл бош,
Пардапӯши як ҳаҳон айб аст Ҳиндустони шаб.
Бедил, аз печухами зулфаш раҳой мушқил аст,
Бар қаримон сахл набвад руҳсати меҳмони шаб.

Файзи ҳаловат аз дили бекибрукин талаб,
Занбӯрро зи хона барор, ангубин талаб.
Бепарда аст ҳусни ғано дар либоси факр,
Дасти расо зи кӯтаҳии остин талаб.
Дил чамъ кун зи бому дари офиятфусун,
Осудагӣ зи хонабадӯшони зин талаб.
Пашминапӯш рав ба фусурдансарои шайх,
Фасли шито муҳофазат аз пӯстин талаб.
Дасти талаб ба ҳар чӣ расад, муфти ачз гир,
Дур аст Осмон, ту мурод аз Замин талаб.
Гулҳои ин чаман ҳама дар зери пойи туст,
Эй гофил аз адаб, нигаҳи шармгин талаб.
З-ин чилваҳо, ки дар назарат саф кашидааст,
Оинадории нафаси вопасин талаб.
Умр аз талоши бод ба каф чун нафас гузашт
Чизе наёфт кас, ки биярзад ба ин талаб.
Дил дархури шикаст ба иқлими унс тохт,
Чинӣ ҳамон ба ҷодаи мӯ рафт Чинталаб.
Шабнам висоли гул талабид, об шуд зи шарм,
Аз ҳар кӣ ҳар чӣ металабӣ, инчунин талаб.
Ин остон ҳаваскадаи арзи ноз нест,
Шояд ба сачдае бихарандат, чабин талаб.
Бедил, хароши чехраи иқбол шӯхрат аст,
Ибрат зи корхонаи нақши нигин талаб.

Ғар ба ин гармист оҳи шӯълазои андалеб,
 Шамъ равшан метавон кард аз садои андалеб.
 Офати ҳуши асирон барқи дидор асту бас,
 Мезанад ранги гул оташ дар бинои андалеб.
 Пунбаи шабнам ба гӯши гунча доғи лола шуд,
 Беш аз ин натвон шунидан мочарои андалеб.
 Ишкро бе дастгоҳи ҳусн шӯҳрат мушкил аст,
 Аз забони барги гул бишнава навои андалеб.
 Ҷойи он дорад, ки чун сунбул ба рағми боғбон
 Реша дар гулшан давонад хори пои андалеб.
 Дилбаронро танг дорад фикри сайди ошиқон,
 Ғунча сар то по қафас шуд аз барои андалеб.
 Матлаби ушшоқ аз изҳор ҳам маълум нест,
 Кист, то фаҳмад забони муддаъои андалеб?
 Сози дилтангӣ ба ин оҳанг ҳам мебудааст,
 Гарм кардам аз лаби хомӯш ҷои андалеб.
 Решаи дилбастагӣ дар хоки ин гулшан набуд,
 Рафт гул ҳам дар қафои нолаҳои андалеб.
 Монеи қатли заъифон чуз мурувват ҳеч нест,
 В-арна аз гул кас нахоҳад хунбаҳои андалеб.
 Дар чаман рафтем, сози нола сайроҳанг шуд,
 Ҷилваи гул кард моро ошнои андалеб.
 Оҳи муштоқон насими навбахори ёди ўст,
 Рангҳо хуфтаст, Бедил, дар садои андалеб.

Аз ин бисот касе доғи орамидан рафт,
Ки бо вучуди нафас гофил аз тапидан рафт.
Дар ин чаман сари таслими офатем хама,
Гуле ки барқи хазонаш назад, ба чидан рафт.
Зи бас гудоzi таманно ба дил гираҳ кардем,
Нафас чу ашк ба дарюзаи чакидан рафт.
Кабоби ғайрати он рахравам, ки хамчу самар
Ба пошикастагии ранг то расидан рафт.
Зи баски қатъи таъаллуқ зи хеш душвор аст.
Чу гоз муддати умрам ба лаб газидан рафт.
Наям чу ашк ба роҳи ту доғи навмедӣ,
Сари сучуд саломат, агар давидан рафт.
Маҷӯ зи мардуми бемаърифат дами таслим,
Зи сарв аз раҳи беҳосилӣ хамидан рафт.
Суроги чилва зи мо беҳудон магиру мапурс,
Баҳори ҳайрати оина дар надидан рафт.
Фасонае зи рами фурсати нафас хондем,
Ба лаб накарда гузар он сӯйи шунидан рафт.
Хаёли ҳастии мавҳум реша пайдо кард,
Ба фикри хоб матан, фасли орамидан рафт.
Ба чаҳд маснади иззат намешавад ҳосил,
Наметавон ба фалак, Бедил, аз давидан рафт.

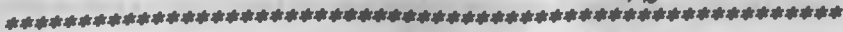

Андеша дар назокати маънӣ камол дошт,
 Хусни фурӯғи меҳр ниқоби ҳилол дошт.
 Шерозаи ғубори ҳавас гашт ҳичлатам,
 Хокам тасаллӣ аз арақи инфӣёл дошт.
 Дил рафт аз барам ба фусуни ҳавои васл,
 Ин гунча дар кушудани оғӯш бол дошт.
 Аз худ рамиданест уручи димоги ман,
 Ҷомам назар зи гардиши чашми ғизол дошт.
 Тухми адаб ба решаи шӯҳӣ намезанад,
 Мавҷи гуҳар забонае агар дошт, лол дошт.
 Хуснат ба доди ҳайрати оина мерасад,
 Охир лаби ҳамӯшии мо ҳам суол дошт.
 Дилро ғами видоъи ту дар хун нишонда буд,
 Ҳоли хуше надошт, ки гӯям чӣ ҳол дошт?!
 Пургӯйии ман офати огоҳии дил аст,
 Оина буд, то нафасам эътидол дошт.
 Мурдему аз ғубори ду олам ба дар задем,
 Эӣ офият, бибол, ки ҳастӣ вабол дошт.
 Ғоратгари баҳори нишотам шукуфтагист,
 То гунча буд дил, чамане дар хаёл дошт.
 Бедил ҳазор чилва дар оинаат гузашт,
 Он шахс, ку, ки ин ҳама арзи мисол дошт?!

Баҳри розам, печутоби фикр гирдоби ман аст,
Шуҳии табъи расо амвоҷи бетоби ман аст.
Софи маънӣ кард мустағнӣ зи дурди суратам,
Чун бати май ботини ман олами оби ман аст.
Шури шавқам пардаи оҳанги сози беҳудист,
Нолаи ман чун сипанд афсонаи хоби ман аст.
Дар сафои ҳайратам маҳв аст нақши коинот,
Ин катон гумгаштаи оғуши маҳтоби ман аст.
То камони ваҳшатам дар қабзаи ворастигист,
Дургардиҳо зи мардум тири партоби ман аст.
Қабҳаам фарши сучуди аҳли таслим асту бас,
Қомате дар ҳар кучо ҳам гашт, меҳроби ман аст.
Гушаи амне зи чашми баста дорам чун ҳубоб,
Гар назар вомекунам бар хеш. селоби ман аст.
Гашт изҳори ҳунар беобрӯиҳои ман,
Қавҳарам чун оина реги таҳи оби ман аст.
Чоме аз хумхонаи ирфон ба даст овардаам,
Соф гардидан зи ҳастӣ бодаи ноби ман аст.
Ғафлатам, Бедил, иёри имтиҳони ҳушҳост,
Ҳамчу маҳмал доми хоби дигарон хоби ман аст.

Чоое ки нӯҳ фалак зи ҳаё сар фиканда аст,
Чун гул чамандимоғии иқбол ханда аст.
Дидем дастгоҳи гурури сабуксарон,
Сармояи кулоҳи ҳама пашми канда аст.
Мансубаи хирад ҳамаро моти ваҳм кард,
3-ин арса хокбозии тифлон баранда аст.
Аз хок барнадошт фалак, ҳар қадар ҳамид,
Боре, ки пирӣ аз хамаи дӯшам фиканда аст.
Бар айби халқ хурда нагиранд марҳамон,
Эй беҳабар, ману ту Худо нест, банда аст.
Номӯси эҳтиёҷ ба ҳиммат нигоҳ дор,
Дасти тихӣ чунуни гиребондаранда аст.
То тешаат ба по нахӯрад, жохо мабош,
Дандон, даме ки пеш фитад лабгазанда аст.
Аз яъси муддаё раҳи ором рафта гир,
Ин дашт тахтаи кафи афсӯси ранда аст.
Моро маоли кори тараб бедимоғ кард,
Бӯйи гули чароғ дар ин базм ганда аст.
Бедил, мабош ғарраи сомони эътибор,
Ҳарчанд ранг бол надорад парранда аст.

www.kmt.tj

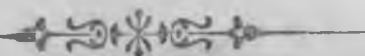
Чашме , ки надорад назаре, ҳалқаи дом аст,
Ҳар лаб, ки суҳансанҷ набошад, лаби бом аст.
Бечавҳарӣ аз ҳарзадароист забонро ,
Теге, ки ба зангор фуру рафт, наём аст.
Мағрури камолӣ, зи фалак шиква чӣ лозим?
Кори ту ҳам аз пухтагии табъи ту хом аст.
Бигзар зи ғано то нашавӣ душмани аҳбоб,
Аввалсабақи ҳосили зар тарки салом аст.
Гуянд: биҳишт аст ҳамон роҳати ҷовид,
Ҷоие ки ба доғе натапад дил, чӣ мақом аст.
Эй шуъла умеди нафаси сӯхта то чанд?
Фардост ки парвози ту фарсудан дом аст.
Навмедиям аз қайди ҷаҳон шиква надорад,
Бо дому қафас тоири паррехта ром аст.
Кай субҳ ниқоб афканад аз чеҳра, ки имшаб
Оинаи бахти сияҳам дар кафи шом аст.
Не сабр ба дил монду, на ҳайрат ба назарҳо,
Эй сели дилу барқи назар, ин чӣ хиром аст? .
Мастанд асирони ҳамупечи муҳаббат,
Дар ҳалқаи гесуи ту зикри хати ҷом аст.
Чашми ту набастаст магар гуфтушунудат?
Маҳви худӣ, эй беҳабар, афсона кадом аст.
Бедил, ба гумон маҳви яқинам, чӣ тавон кард?
Камфурсатӣ аз васлпарастон чӣ паём аст?

Хатти хубон ҳам ҳарифи табъи ваҳшатпеша нест,
 Тухми шабнам аз раги гул дар тилисми реша нест.
 Пириям роҳи фано бар зиндагӣ ҳамвор кард.
 Бесутуни умрро чуз қомати ғам теша нест.
 Дастгоҳи маънии нозук суханро зевар аст,
 Ҷавҳари ин тег чуз печухами андеша нест.
 Пой дар доман кашидан нашъаи ҷамъият аст,
 Бодаи моро чу шабнам эҳтиёчи шиша нест.
 Сози ҳастӣ якқалам омодаи барқи фаност,
 Мушти хошоке, ки натвон сӯхтан, дар беша нест.
 Об гардидем, бар ҳар гул ки чашме дӯхтем,
 Шабнами моро ба гайр аз худгудозӣ пеша нест.
 Дил зи мақсад ғофилу он гоҳ лофи ҷустуҷӯ,
 Шарм дор аз маънии лафзе, ки дар андеша нест.
 Пайкари ҳамгашта иншо мекунад мӯйи сафед,
 Мавҷи ҷӯйи шир бе имдоди оби теша аст.
 Аз сари афтода побарҷост бунёдам чу шамъ,
 Нахли таслими маро гайр аз тавозӯъ реша нест.
 Бедил, аз хешон намебойд иъонат хостан,
 Мӯмиёй чорафармои шикасти шиша нест.

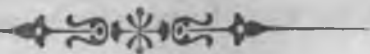
www.kmt.tj

Худнамоиҳо касофатчавҳарист,
Шиша, то дар санг мебошад, парист.
Эътибор ин чо надорад офият,
Шамъ сар то пош помоли сарист.
Сарф гул нокарда, озодӣ махоҳ,
Ин самар вақфи баҳори беварист.
Пунба неҳ дар гӯшу вокаш бехалал,
Хонаи осудагӣ қулфаш карист.
Бехудиро чорсӯйи ноз кун,
Ранг гардондан дукони чавҳарист.
Оташам, оташ, мапурс аз кисватам,
Ҳар чӣ мепӯшам, ҳамон хокистарист.
Инфиъоли сачда з-он дар мебарад,
Бар ҷабини ман арақ бояд гирифт.
Рангҳо яксар шикастомодаанд,
Ин гулистон олами миногарист.
Якқалам мӯйи шиканпарвардаем,
Паҳлуи мо нардбони лоғарист.
Фитрат аз норостӣ чап мехӯрад,
Лағзиши ин хома аз бемистарист.
Васл пайғом аст, чун омад ба ҳарф,
То худое гуфтаӣ, пайғамбарист.
Мардро дар халқ мунсиф зистан
Бар сипехри авчи иззат мехварист.
Чун арақ ғавҳарфуруши хичлатем,
Қиммати мо инфиъоли муштарист.
Бедил, аз бунёди мо хичлат нарафт,
Ҳоки мо чун об мавзӯи тарист.

Дар хаёлободи роҳат огаҳӣ номаҳрам аст,
 Қилва нанмояд биҳишт, он ҷо ки чинси одам аст.
 Дар назарҳо гарди ҳайрат, дар нафасҳо шури аҷз,
 Сози базми зиндагониро ҳамин зеру бам аст.
 Подшоҳӣ дар тилисми серчашмӣ бастаанд,
 Косан чашми гадо гар пур шавад, ҷоми Ҷам аст.
 Аз дуто ғаштан надорад чора нахли мевадор,
 Қомати ҳар кас ба зери бор меояд ҳам аст.
 Яъстамҳид аст ин уммедҳо, ҳушёр бош,
 Ҳар қадар арзи амалҳо беш фурсатҳо кам аст .
 Бо фуруғи чилваат наззорагиро тоб ку?
 Ранги гул чун оташ афрӯзад, сипандаш шабнам аст.
 Дар бинои ҳайрат аз ҳусни ту мебинам халал,
 Хонаи оина ҳам барпо ба девори нам аст.
 Дарси ибратҳои моро нусхае даркор нест,
 Чашми оҳуро саводи хеш сармашқи рам аст.
 То нафас боқист, золим нест бе фикри фасод,
 Гушагири фитна мебошад камонро то дам аст.
 Шуъла ҳар ҷо мешавад саргарми таъмири гурур,
 Дог механдад, ки ҳамворӣ бинои муҳкам аст.
 Дӯстон хошо, ки рабти улфат ҳам бигсилад,
 Мавҷҳоро рафтани аз худ ҳам дар оғуши ҳам аст.
 Номдориҳо гирифтори дар доми бало,
 Бедил, ангушти шаҳонро тавқи гардан хотам аст.

Дар печу тоби гесу то шонаро арӯсист,
Сайри саводи занчир девонаро арӯсист.
Бе гиря нест мумкин таъмири ҳасрати дил,
То сел мехиромад, вайронаро арӯсист.
Дарё гуҳарфуруш аст аз орамидани мавч,
Гар орзу бимирад, фарзонаро арӯсист.
Айшу нишоти имкон мавқуфи ғафлати мост,
То мо сиёҳмастем, майхонаро арӯсист.
Файзе наметавон бурд, то дил ба ғам насозад.
Оташ зану тараб кун, к-ин хонаро арӯсист.
Дилро баҳори ишрат тарки хаёли ҷисм аст.
Гар сар барорад аз хок ин доноро арӯсист.
Бозори ваҳм гарм аст аз чинси бешуъурӣ,
Дар базми хобнокон афсонаро арӯсист.
Аз лутфи сарфарозон шоданд зердастон,
Дар хандаи суроҳӣ паймонаро арӯсист.
З-он нолае, ки занчир дар пойи шавқ дорад,
Фарзонаро надомат, девонаро арӯсист.
Дар сина бе хаёлат рақси нафс муҳол аст,
То шамъ ҷилва дорад, парвонаро арӯсист.
Бедил, чаро насӯзам шамъи видоъи ҳастӣ?
З-он шӯхи ошнокуш бегонаро арӯсист.

Дар сояи абру нигаҳат масту хароб аст,
 Чун тег за сар даргузарад, олами об аст.
 Ошиқ ба чӣ уммед занад фоли тамошо?
 Дар олами найранги ту то чилва ниқоб аст,
 Як гунчаи бедор надорад чамани даҳр,
 Шохи гули ин боғ саросар рағи хоб аст.
 Мо ғаркаи тӯфони хаёлем, вагарна,
 Ин баҳр тунукмоятар аз мавчи сароб аст.
 Як дидаи тар беш надорем чу шабнам,
 Дар қофилаи мо ҳама минои гулоб аст.
 Парвонаи комиладаби пойи чароғем,
 Дар кишвари мо болу пари рехта боб аст.
 Фурсатталабӣ лозими анчоми вафо нест,
 То бисмили мо гарми тапиш гашт, кабоб аст.
 Бемағз бувад донаи кишти амали даҳр,
 Дар риштаи мавҷ ар гуҳаре ҳаст, хубоб аст.
 Ибратғаҳи имкон набувад ҷойи иқомат,
 Дар дида нигаҳро ҳама дам по ба рикоб аст.
 Дар ишқ ба маъмурии дил ғарра мабошед,
 Ҳар ҷо қадами сел расидаст, хароб аст.
 Бедории бахтам зи гули обилапойист,
 То гунча бувад, дидаи уммед ба хоб аст.
 Чун чавҳари оина зи ҳайрат ҳама хушкем,
 Ҳарчанд рағу решаи мо дар дили об аст.
 Ҷуз сӯзу гудоз аз пари парвона нахондем,
 Ин саҳфаи оташзада ҷузви чӣ китоб аст?
 Бедил, зи суханҳои ту маст аст шунидан,
 Таҳриқи забони қаламат мавчи шароб аст.

Ошиқӣ мақдури ҳар айёш нест,
Ғам кашидан санъати наққош нест.
Ҳусни маҳбубе, ки моро доғ кард,
Ғар қиёмат фош гардад, фош нест.
Ғар шавӣ огоҳ зи одоби ҳузур,
Маҳрами хуршед ҷуз хаффош нест.
Бениёзӣ аз тасаннуъ фориг аст,
Базми дил густурдаи фаррош нест.
Ғарди авҳом андаке бояд нишонд,
Ҳастӣ охир арсаи пархош нест.
Шаш чиҳат фарш аст истигнои факр,
Муфлисӣ дар ҳеч ҷо қаллош нест.
Бо такаллуф марг ҳам зиллаткашист,
Аз кафан гар бигзарӣ, наббош нест.
Нӯҳ фалак аз шури бемағзӣ пур аст,
Ин макон ҷуз гунбади хашхош нест.
Чашми роҳат чун нафас аз дил мадор,
Хонаи оинаат шаббош нест.
Истиқомат рафта гир аз сози шамъ,
Саркашӣ бо ҳар кӣ бошад, пош нест.
Эй ҳавасмеҳмони хони зиндагӣ,
Ғусса бояд хӯрдан, ин ҷо ош нест.
Дар тагофулхонаи абруи ўст,
Бедил, он тоқе, ки нақшаш қош нест.

Қонуни адаб парадари савту садо нест,
 3-ин соз мағу, то нафасат сурманаво нест.
 Аз ҳар чӣ асар вокашӣ, афсона далел аст.
 Сармояи ин қофила чуз бонги даро нест.
 Ҳар ҳарф, ки омад ба забон, мунфаъилам кард,
 Кам част аз ин кеш, хаданге ки хато нест.
 Ҳиммат чӣ қадар зери фалак бол кушояд?
 Паст аст ба ҳадде, ки дар ин хона ҳаво нест.
 Умрест ки аз сози бадандомии офоқ
 Гар риштаву тобест, ба ҳам тангқабо нест.
 Моро тарии чабха ба ибрат нарасонид,
 Чӣ осе арақи саъй зи дуккони ҳаё нест.
 Бо вазн расо қобили раҳмат натавон шуд.
 Дасте, ки баланди расадаш, боби дуё нест.
 Хуш дор, ки дар сояи девори қаноъат
 Хобест, ки дар хоби пару боли ҳумо нест.
 Вомондаи аҷзем зи афсуни таъаллуқ.
 Гар дил накашад ришта, нафас обидани нест.
 Аз ҷаҳлу хирад то ҳавасу ишқу муҳаббат.
 Чуз мо чӣ матоъест, ки дар хонаи мо нест?
 Моро карами оми ту муҳтоҷи ғано кард.
 Гар ҷилва тағофул занад, ошша гадо нест.
 Чуз маънӣ аз осори иборат натавон хонд,
 Гар гайри Худо фаҳм кунӣ, гайри Худо нест.
 Ҳар бевасареро накунад маҳрами таҳқиқ,
 Он дасти ҳинобаста, ки чуз ранги ҳино нест.
 Бедил, рами фурсат чаманорост дар ин ҷо,
 Гул фикри иқомат чӣ кунад ранг баҷо нест.

Масти ирфонро шароби дигаре даркор нест,
Чуз тавофи хеш даври соғаре даркор нест.
Саъйи парвозат чу бӯйи гул гар аз худ рафтани аст.
То шикасти ранг бошад, шахпаре даркор нест.
Сӯхтан чун шамъ авчи пояи иқболи мост.
Доғ манзур аст ин чо, ахтаре даркор нест.
Субҳро изхори шабнам хандаи дандоннамоист,
Синачоки шавкро чашми таре даркор нест.
Хиффату тамкин ҳиҷоби нашъаи ворастигист,
Баҳр агар бошӣ, ҳубобу гавҳаре даркор нест.
Шона гар машшотаи зулфат набошад, гӯ, мабош,
Дафтари ошuftагиरो мистаре даркор нест.
Оташи хуршедро набвад кавокиб чуз сипанд.
Хусн чун саршор бошад, зеваре даркор нест.
Шуълаҳо дар пардаи саъйи чаҳон хобидаанд,
Гар нафас сӯзад касе, оташгаре даркор нест.
Изтироби дил зи ҳар мӯям чакидан мекашад,
Чун раги абри баҳорам ништаре даркор нест.
Олами аҷз аст ин чо, чоҳ ку, шавкат кадом?
То тавонӣ, нола кун, карруфаре даркор нест.
Ҳишти бунёди ту бар ҳам чидани мижгон бас аст,
Дар тағофулхона бому манзаре даркор нест.
Зухду тақво ҳам хуш аст, аммо такаллуф бартараф,
Дарди дилро бандам, дарди саре даркор нест.
Ҳирс қонеъ нест, Бедил, варна аз сози маъош
Он чӣ мо даркор дорем, аксаре даркор нест.

Вазъи тартиби адаб дар арсагоҳи лоф нест,
 Қобили ин зеҳ камони қабзаи наддоф нест.
 Аз адам мечӯшад ин афсонаҳои мову ман,
 Гар ба маънӣ ворасӣ, ҷуз хомӯшӣ ҳарроф нест.
 Ғафлати дилҳо чахонеро мушавваш вонамуд,
 Ҳеч ҷо мувҳиштар аз оинаи нософ нест.
 Роичу қалби дӯкони ваҳм беандоза аст,
 Бо чӣ пардозад димоғи нотавон? Сарроф нест.
 Хоби роҳат муддаъои мунъим аст, аммо чӣ суд?
 Махмале ҷуз бӯрӯи фақр тамкинбоф нест.
 Ҳар киро дидам дар ин машҳад, дунимаш кардаанд,
 Теги қотил ҳам бар ин тақдир беинсоф нест.
 Он сӯйи хавфу раҷо ҳулди яқин пайдо кунед,
 В-арна имоне, ки машҳур аст, ҷуз аъроф нест.
 Нақши ин дафтар камоҳӣ кашфи таъби мо нашуд,
 Айнаки фитрат дар ин ҷо он қадар шаффоф нест.
 Булфузули ҷуд бош, ин базми ик ром асту бас,
 Ҳар қадар бахшад касе об аз муҳит, исроф нест.
 Аршу фарш ин ҷо муҳоти вусъатободи дил аст,
 Каъбаи моро саводи тангӣ аз атроф нест.
 Толиби фаҳми мусаммой, аёри исм гир,
 Сурати анқо ҳамин ҷуз айну нуну қоф нест.
 Қайди дил, Бедил, губори нанги фитратҳо мабод,
 То зи мино нагзарад, дур даст ин май, соф нест.

То зи пайдой ба гӯшам хонд афсун эҳтиёҷ,
Рӯзи аввал чун дилам хобонд дар хун эҳтиёҷ.
Нағмаи қонуни ин маҳфил салои ҷуди кист?
Оламеро аз адам овард берун эҳтиёҷ.
Хусни ишқе нест чуз иқболу идбори зухур,
Лайлии ин базм истиғноста, Мачнун эҳтиёҷ.
То нашуд хокистар, аз оташ сиёҳӣ гум нашуд,
Тирабахтиҳо маро ҳам кард собунэҳтиёҷ.
Сайди найранги таваҳхумро чӣ ҳастӣ, ку адам?
Пеш аз ин хунам гано мерехт, акнун эҳтиёҷ.
Дархури чоҳ аст иброми фузулиҳои табъ,
Симу зар чун беш шуд, мегардад афзун эҳтиёҷ.
Бо лаимон гар чунин ҳирси гадотабъат хуш аст,
Боядат зери замин бурдан ба Қорун эҳтиёҷ.
Гар лаб аз изҳор бандӣ, ашк миҷгон медарад,
То кучо бояд нуҳуфт ин ноламазмун эҳтиёҷ?
Субҳи ин вайрона бо он бетаъаллуқ зистан
Мебарад аз як нафас ҳастӣ ба гардун эҳтиёҷ.
Арзи матлаб нармии гуфтор иншо мекунад,
Ҳарфи номавзунӣ моро кард мавзун эҳтиёҷ.
Ҳамчу аҳли қабр, Бедил, бенафас бошӣ, хуш аст,
То набандад риштаат бар сози гардун эҳтиёҷ.

Шуд лаби ширинадояш бо ман аз ибром талх,
 Аз тақозои ҳавас кардам майи ин чом талх.
 Пухтагӣ дар табъи ноқис бедимоғи тӯхмат аст,
 Дуд меояд бурун аз чӯбҳои хом талх.
 Имтидоди умр бурд аз чашми мо завқи нигоҳ,
 Кухнагиҳо кард охир мағзи ин бодом талх.
 Душмани амн аст мавқеъношиноси дам задан,
 Зиндагӣ бар худ макун чун мурғи беҳангом талх.
 Ҳирси зар, он ғаҳ ҳаловат? Ихтироғи ваҳми кист?
 Комҳо дар чуши сафро мешавад ноком талх,
 Бе судоёе нест шӯҳратҳои иқболи чаҳон,
 Мавҷи чин зад, баски шуд оби ақиқ аз ном талх.
 Ҷавҳари фитрат макун ботил ба тамҳиди гараз,
 Эй басо мадҳе ки шуд з-ин шева чун дашном талх.
 Баски дорад табъи халқ аз ҳақгузорӣ инфӣёол,
 Додани ҷон нест инчо чун адои вом талх.
 Интизори сайди матлаб саҳт роҳатдушман аст,
 Хоб натвон ёфт ҷуз дар дидаҳои дом талх.
 Гар зи идбор оғай, бигзар зи иқболи ҳавас,
 Тарки огози ҳаловат нест чун анҷом талх.
 Мекунад, Бедил, табассум зикри чашмашро илоҷ,
 Пистааш хоҳад намак зад, гар шавад бодом талх.

Азбаски ба таҳсили гано хирси ту чон канд,
Қабр аст, нигине ки ба номи ту тавон канд.
Ќуз тухми надомат чӣ кунад хирман аз ин дашт?
Беҳосили чаҳде, ки замини дигарон канд.
Чун шамъ дар ин варта фуру рафт чаҳоне,
Растан чӣ хаёл аст зи чоҳе ки забон канд?
Имруз ба ҳукми асари лофи таҳаввур
Рустам зани мардест, ки боли магасон канд.
Дар ҳар кафи хоке ду чаҳон решаи мастист,
Бо қуввати тақво натавон беҳи разон канд.
Зухҳод зи бас чонбалаби сарфаи ришанд,
Дар мотами ин мурдадилон мӯ натавон канд.
Фарёд, ки роҳе ба ҳақиқат накушудем,
Нақбе ки ба дил канд нафас, сахт ниҳон канд.
Чун гунча ба чамъияти дил сохта будем,
Ин уқда кӣ во кард, ки моро зи миён канд?
Дар дил ҳавасе по нафушурд аз рами фурсат,
Ҳар сабза ки бар реша зад, ин оби равон канд.
Печу хамаи ин уқда кушудем ба пирӣ,
Яъне, ки ба дандон натавон дил зи чаҳон канд.
Бедил, на дунёст қарорат, на ба уқбо,
Хурдаст хаданги ту аз ин ҳафт камон канд.

www.kmt.tj

Эҳтиёче, ки сари мард ба хам мерад,
Обру мебараду чабҳаи нам меорад.
Ҳама кас гурсинаи хирс ба завқи серист,
Ранчи боре, ки кашад пушт, шикам меорад.
Тарки Симу дирам аз халқ чӣ имкон дорад?
Пушти даст аст, ки нохун зи адам меорад.
Комҷӯён, талаби ҳиммат аз афсӯс кунед,
Ки зи асбоби чаҳон даст ба хам меорад.
Гули ин боғ зи найранги шукуфтан афсурд,
Бохабар бош, ки шодӣ ҳама ғам меорад.
Дар вафо мункири анҷоми муҳаббат нашавӣ,
Барҳаман оташе аз санги санам меорад.
Булбулон, даъвати парвона ба гулшан макунед,
Ранги гул тоби пари сӯхта кам меорад.
Ҷараси қофилаи ишқ хуруши ҳавас аст,
Нест чуз гарди ҳудус он чӣ қидам меорад.
Он сӯйи хок набурдем суроғи таҳқиқ,
Қосиди мо хабар аз нақши қадам меорад.
Эй биноят ҳавасэҷодкуни дӯши ҳубоб,
Нафасат гар ҳама бор аст, кӣ хам меорад?
Ту диле чамъ кун, ин тафриқаҳо ин ҳама нест,
Сари сад ришта ҳамин уқда баҳам меорад.
Ҳама ҷо муфтбари холи зиёдӣ, Бедил,
Тоси ин нард барои ту чӣ кам меорад?

www.kmt.tj

Ин қадар риш чӣ маънӣ дорад?
Гайри ташвиш чӣ маънӣ дорад?
Одамӣ-хирс, чӣ зулм аст охир?
Марди ҳақ-меш, чӣ маънӣ дорад?
Ҳазар аз зоҳиди мисвокбасар,
Акрабу неш чӣ маънӣ дорад?
Даъвии пуч ба ин сомон риш
Наравад пеш, чӣ маънӣ дорад?
Як нахуд каллаву даҳ ман дастор,
Ин каму беш чӣ маънӣ дорад?
Шайх бар арш напарад, чӣ кунад?
Гайри пар риш чӣ маънӣ дорад?
Бедил, ин ҷо ҳама риш асту фаш аст,
Маслаку кеш чӣ маънӣ дорад?

Ба шухй зад тараб, ғам офариданд,
Мукаррар шуд асал, сам офариданд,
Нисори нозе аз андеша гул кард,
Ду олам чон ба як дам офариданд.
Ба захми изтироби бисмили мо
Зи хуни рафта марҳам офариданд.
Шикасти офият оҳанг ғардид,
Ба ҳар чо сози одам офариданд.
Чаҳон чуши баҳори бениёзист,
Ба як сурат ду гул кам офариданд.
Ба ҳар чо ваҳшати мо арза доданд,
Шарору барк берам офариданд.
Гули ин бӯстон офатбаҳор аст.
Шикасту ранг тавъам офариданд.
Ба таскини дили маҷрӯҳи бисмил
Пари афшонда марҳам офариданд.
Ба пирӣ гиря кун, к-оинаи субҳ
Барои арзи шабнам офариданд.
Каримон, хун шавед аз хичлати чуд,
Ки шуҳрат хоси Ҳотам офариданд.
Чу моҳи нав хамаи вазъи сучудам
Зи пешонӣ муқаддам офариданд.
На махмурӣ, на мастӣ, чист Бедил?
Димоғат аз чӣ олам офариданд?

Бе занг дар ин маҳфил оина намебошад,
 Он дил, ки тихӣ бошад аз кина, намебошад.
 Ҳар чилва ки дар пеш аст, гардаш ба қафо дарёб,
 Фардоии ин олам бе дина намебошад.
 Маҷнун ба кӣ дил бандад, ҳасрат ба чӣ пайвандад?
 Дар қисвати урғунӣ ин пина намебошад.
 Ҳайф аст кашад фурсат дарди сари махмурӣ,
 Дар ҳафтаи майхорон одина намебошад.
 Як риш ба сад кавсар арзон нақунӣ, зоҳид,
 Дар чорсӯйи чаннат пашмина намебошад.
 Ёрон, мижа бардоред, муфт аст фалактозӣ,
 Ин манзари ҳайратро як зина намебошад.
 Дар корғаҳи таҷдид якдаст чамансозист.
 Тақвими баҳор ин чо порина намебошад.
 Ҳар гавҳар аз ин дарё дорад садафи дигар,
 Дил дар қафи дилдор аст, дар сина намебошад.
 Гар аҳли суҳан, Бедил, сомони гано хоҳанд,
 Чун нусхаи ашъорат ганчина намебошад.

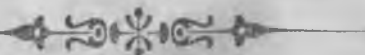
Ҳамаи ин ғазалҳо аз ҷиҳати тарҷумонӣ ба
 забони тоҷикӣ аз ҷониби муаллиф тарҷума
 шудаанд. Барои таърифи ғазалҳо ва тарҷумонӣ
 ба забони тоҷикӣ ба ҷои ин ғазалҳо ба
 ҷои ин ғазалҳо ба ҷои ин ғазалҳо ба ҷои ин ғазалҳо

Бе фақр ошкор нагардад иёри мард,
Бахти сияҳ бувад маҳаки эътибори мард.
Поси виқору садди Сикандар баробар аст,
Ўз обрӯ чу теғ нашояд ҳисори мард.
Дунё зи аҳли чуд ба худ ноз мекунад,
Зин бева нест, то бувад андар канори мард.
Ҳиммат баланд дор, к-аз асбоби эътибор
Беғайратист, он чӣ наёяд ба кори мард.
Дар арсае, ки по фушурад гайрати сабот,
Кӯхсорро ба нола насанчад виқори мард,
По бар ҷаҳони пуч задан нанги ҳиммат аст.
Дар пунбазори ҳез наяфтад шарори мард.
Беш аст азми шер ба ғови баландшоҳ,
Бар хасми бесилоҳ далерист ори мард.
Ўз синасофӣ оинаи муддаё набуд,
Ҳар чо намуд чавҳари чуръат ғубори мард.
Ин чо ба оби теғ ба хун ғӯта хурдан аст,
Оина то кучо шавад оинадори мард?
Гандум ба гайри офати Одам чӣ доштаст?
Ё Раб, ту шакли зан напосандӣ дучори мард.
Он чо, ки чархи дун кунад имдоди нокасон,
Ҳез аз фишори хуся барорад димори мард.
Баргаштааст баски дар ин аср таври халқ,
Номардии зане, ки нагардад савори мард.
Бедил, замона душмани арбоби гайрат аст,
Тарсам, ба дасти ҳез диҳад ихтиёри мард.

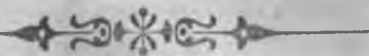

Пир хамёзакаши вазъи ҷавон мебошад,
 Ҳасрати тир дар оғуши камон мебошад .
 Навбаҳори чамани умр ҳамин хомушист,
 Гуфтугу сарсари тамҳиди хазон мебошад.
 Фафлат аз мунтазири васл хаёлест муҳол,
 Чашм агар баста шавад, дил нигарон мебошад.
 Роҳбари олами болост хаёли қади ёр,
 Хизри ин бодия чун сарв ҷавон мебошад.
 Қатъи занҷир зи Мачнуни ту натвон кардан,
 Мавҷ ҷузви бадани оби равон мебошад.
 Чӣ хаёлест, навое зи таманно накашем?
 Ки нафас риштаи қонуни ғигон мебошад.
 Сахт дур аст аз ин домғаҳ озодии мо,
 Мижа аз беҳабарӣ болфишон мебошад.
 Хотири нозукӣ мо эмин аз офот нашуд,
 Санг дар корғаҳи шишагарон мебошад.
 Сари таслими сабукмоя ба бекадриҳост,
 Ҷинси моро ба кафи даст дӯкон мебошад.
 Булбули тифлмизочам, ба кучо дил бандам?
 Гули ин боғ зи рангинқафасон мебошад.
 Качадоёна ба арбоби матолиб сар кун,
 Ростӣ бар дили ин қавм синон мебошад.
 Чашм то во кунӣ, аз хеш бурун тохтаем,
 Сурати оина доманбамиён мебошад.
 Софмашраб дузабонӣ нарисандад, Бедил,
 Ҳар чӣ дар дил, ба лаби об ҳамон мебошад.

Пеши арбоби ҳасаб тарки насаб бояд кард,
Пардаи дидаву дил фарши адаб бояд кард.
Корвонҳо ҳама маҳмилкаши яъс аст ин чо,
Ноларо бадрақои саъйи талаб бояд кард.
Боиси гиря дар ин дашт агар чизе нест,
Алами бекасие ҳаст, сабаб бояд кард.
Гар шавад пеши ту манзури нисори ниғаҳе,
Гавҳари чон ба ҳавас тухфаи лаб бояд кард.
Чамъ будан ба парешонсифатӣ осон нест,
Рӯзҳо дар қадами зулфи ту шаб бояд кард.
З-ин тавахҳумкада сомони дигар натвон ёфт,
Ҷуз даме чанд, ки исори таъаб бояд кард.
Тарки лаззоти чаҳон муфти саломат шумаред,
Ин шакар қобили он нест, ки таб бояд кард.
Чайбҳо мавчи тарабгоҳи ҳузури дарёст,
Фикри худ кун, гарат андешаи Раб бояд кард.
Нами обу кафи хоке ба ҳам омехтааст,
Ҳар чӣ ояд зи ту, корест ачаб, бояд кард.
Бедил, ин анҷумани ваҳм дигар натвон ёфт,
Дард ҳам муфти тамошост, тараб бояд кард.

То маҳи нав бар фалак болкушо меравад,
 Дар назарам рахши умр наълнамо меравад.
 Хоҳ нафас фарз кун, хоҳ ғубори ҳавас,
 Не саҳар асту на шом, сели фано меравад.
 Қатъи нафас то ба ҷост, хоки ҳамин манзилем,
 Шамъ раҳаш зери пост, саъй кучо меравад?
 Нашвунумо гуфтугӯст дар чамани эҳтиёҷ,
 Ру ба фалак якқалам дасти дуъо меравад.
 Қофилаи ачзу боз ҳукми «ба ҳар су битоз»,
 Олами вомондагист, обилаҳо меравад.
 Сачда намехоҳадат заҳмати чаҳди қадам.
 Чун сарат афтод пеш, навбати по меравад.
 3-ин ҳама боғу баҳор дасти ба хам суда гир,
 Фурсати ранги ҳино аз кафи мо меравад.
 Дар чамани эътибор гар ҳама сайри дил аст,
 Чашм нахоҳӣ кушуд, арзи ҳаё меравад.
 Ҳарзахиром аст ваҳм, беҳудатоз аст фикр,
 Ҳеч кас огоҳ нест, омада ё меравад?
 Мавсими пирӣ расид, он ҳама бар худ мабол,
 Руз ба фасли шито гунчақабо меравад.
 Ҳайати шамъанд халқ, сози иқомат кирост?
 По агар афшурдаанд, сар ба ҳаво меравад.
 То ба кучо боядам, мотами худ доштан?
 Бо нафасам умрҳост, оби бақо меравад.
 Мақсаду мухтори шавқ Каъбаву бутхона нест,
 Бесабабу беталаб, дил ҳама ҷо меравад.
 Ин ки ба худ чидаем фурсати нозу ниёз,
 Дилбари мо як-ду гом по ба ҳино меравад.
 Ҳарчи гузашт аз назар, нест бурун аз ҳаёл,
 Бедил аз ин домгоҳ рафта кучо меравад?

Чамъият аз он дил, ки парешони ту бошад,
Маъмурии он шавқ, ки вайрони ту бошад.
Умрест дили хуншуда бетоби гудозест,
Ё Раб, шавад оинаву хайрони ту бошад.
Сад чарх тавон рехт зи парвози губорам,
Он руз, ки дар сояи домони ту бошад.
Доғам, ки чаро пайкари ман соя нагардид?
То дар қадами сарви хиромони ту бошад.
Ушшоқ баҳори чаманистони хаёланд,
Пушидагӣ оинаи урёни ту бошад.
Ҳар нақши қадам хумқадаи олами нозест,
Ҳар ҷо асари лағзиши мастони ту бошад.
Наззора зи кавнайн ба кавнайн напардохт,
Пайдост, ки хайрони ту хайрони ту бошад.
Мапсанд, ки дил дар тапиши яъс бимирад,
Қурбони ту, қурбони ту, қурбони ту бошад.
Сарҷӯша табассумқадаи нози баҳор аст,
Чине ки шиканпарвари домони ту бошад.
Дар дил тапише мехалад аз шубҳаи ҳастӣ,
Ё Раб, ки нафас чунбиши мижғони ту бошад.
Бедил, суханат нест ҷуз иншои таҳайюр,
Ку оина, то сафҳаи девони ту бошад?!

Чоки кисвати фақрам ранги ханда мерезад,
 Баҳя бебахоре нест, гул зи жанда мерезад.
 Дар димоги парвона бол мезанад ашкам,
 Қатраҳои ин борон пур тапанда мерезад.
 Дар адам ҳам ачзоям дастгоҳи зинҳорест,
 Ин губор бар ҳар хок хаткашанда мерезад.
 Реша дар ҳаво дорем, то кучо ҳавас корем?
 Донаи шарар дар хок норасанда мерезад.
 Боғи мо чаман дорад дар замини хомӯшӣ,
 Гунча бошу гул мечин, гул ба ханда мерезад.
 Беҳабар, нагардидӣ маҳрами кафи афсӯс,
 К-ин дуруштии табъат аз чӣ ранда мерезад?
 Гарди нотавони мо чанд бар ҳаво бошад?
 Гар ҳама фалактоз аст, боли канда мерезад.
 Нома гар ба роҳ афканд, узрҳои қосид бош,
 Болҳо чу шамъ ин ҷо аз паранда мерезад.
 Ҷавҳари талош аз хирс поймоли нокомист,
 Ҳар арақ ки мо дорем, ин даванда мерезад.
 Поси обрӯ то хун фарқи нозуке дорад,
 Ин ба тег мерезад, он ба ханда мерезад.
 Ҷуз ҳаё намебошад ҷавҳари карам, Бедил,
 Ҳар чӣ резише дорад, сар фиканда мерезад.

Хусни бешарм аз хучуми булҳавас маҳшар шавад,
Эмин аз гулчин набошад, боғ чун бедар шавад.
Содалавҳиҳои дил умрест сармашқи ғаност,
Орзу, ё Раб, мабод, ин сафҳаро мистар шавад.
Хоки арбоби назар сомони нури оғаҳист,
Сурма бояд кард, агар оина хокистар шавад.
Шухии ҳарф аз забони шармсори мо махоҳ,
Тоир аз парвоз мемонад, чу болаш тар шавад.
Сафҳаи дилро ба доге метавон оина кард,
Лафз аз як нуқта соҳибмаънии дигар шавад.
Осмон, мушкил, ба осонӣ диҳад пардозии дил,
Баҳр тӯфонҳо кунад, то қатрае гавҳар шавад.
То тавонӣ, сар матоб аз ҷодаи таслими ишқ,
Хок, чун дар сояи хуршед хобад, зар шавад.
Соявор аз бекасиҳо ҳилаҷуӣи ғайратам,
Бар сарам гар хок ҳам дасте кашад, афсар шавед!
Ҳасрати махмурии он чашми майгун бурдаам,
Сарнавишти хоки ман, ё Раб, хати соғар шавад.
Эй ҷунунтаъмир, аз ташвиши осудан баро,
Ҷони саҳтат чанд хишти ин куҳанманзар шавад?
Орамидан ку, гирифтаам, соёте чун гирдбод
Дар сари хокат ҳавое печаду афсар шавад?
Бедил, аз саргаштагонӣ, манзилат оворагист,
Изтиробат чанд чун реги равон роҳбар шавад?

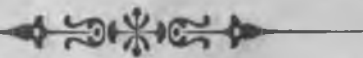
Хориҷи абнои чинс аст, он ки мавзун мешавад,
 Қатра чун гардад гуҳар, аз баҳр берун мешавад.
 Бо ҳама афсурдагӣ, гар роҳи фикре во кунам,
 Ҷайби манн хумхонаи ҷӯши Фалотун мешавад.
 Шабнаму гул ғайри расвой ҷӣ дорад з-ин чаман?
 Гиряи бедардии мо хандамакрун мешавад.
 Хонадорӣ дигару саҳронавардӣ дигар аст,
 Тоби дилтангӣ надорад, он ки Маҷнун мешавад.
 Аз ҷунуни карруфар бар чарх мафрозед сар,
 К-ин садои кӯҳ охир гарди ҳомун мешавад.
 Бо кафан созед пок олоиши нанги часад,
 Ҷома чун шуд шухгин, мӯхтоҷи собун мешавад.
 Саъд агар хонӣ, ҷӣ ҳосил тинати манҳусро?
 Ҳамҷунон масх аст, агар бузина маймун мешавад.
 З-ин ганоҳо он ҷӣ хоҳӣ, аз сафои дил талаб,
 Чун ба сайқал мерасад оина, Қорун мешавад.
 Бе такаллуф нест мавқуфи ду мисраъ вазъи байт,
 Чун ду дар марбути ҳам шуд, хона мавзун мешавад.
 Бар сарам гар соя афтад з-он ҳинои нақши по,
 Чун баҳор аз сояи манн хок гулгун мешавад.
 Ҷаҳдҳо бояд, ки ҷома з-ин чаман орей ба даст,
 Об то гул ҳар қадам ранге дигар хун мешавад.
 То каят кулқулнавоиҳои оҳанги шабоб?
 Эй ҷунунпаймои гафлат, шиша вожун мешавад.
 Бедил, ашъори ман аз фаҳми касон пӯшида монд,
 Чун иборат нозук афтад, ранги мазмун мешавад.

Дил аз дами муҳаббат чандин футур дорад,
Ин бода сахт тунд аст, бар шиша зӯр дорад.
Номаҳрами қазой, шӯҳӣ макун дар ин дашт,
К-он барқ бар сиёҳӣ чашме зи дур дорад.
Бо инхирофи ҳар вазъ нанги тачоҳуле ҳаст,
Чашми тағофулиншо тақлиди кӯр дорад.
Ҳамсанги хомкорон мапсанд пухтагонро,
Алмоси маъдани мо шарм аз булӯр дорад.
Ошиқ ба азми мақсад муҳтоҷи роҳбар нест,
Парвона дар таҳи бол мактуби нур дорад.
Гар аз хамаи кулоҳ аст арзи чалоли шоҳон,
Гарди шикасти мо ҳам аҷзи ғаюр дорад.
Гар марди эҳтиётӣ, аз худ мабош ғофил,
Туфон ба ҳар масомат чандин танӯр дорад.
Талх аст айши имруз аз гуфтугӯи фардо,
Дар хонае ки моем, ҳамсоя шӯр дорад.
Ноқобили тавозӯ мағзар зи базми аҳбоб,
Оҳ аз касе, к-аз ин об бе пул убур дорад.
Нанг аст ваҳми тимсол дар чилавгоҳи таҳқиқ,
Машшота беҳ, к-аз ин базм оина дур дорад.
Аз худ баромадан низ дар кеши аҳли таслим,
Ҳарчанд саркашӣ нест, вазъи гурур дорад.
Бедил, камоли ҳар чиз бар чавҳар аст мавкуф,
Қоёе ки ман набошам, ибрат қусур дорад.

Дил аз вусъат агар шоне надорад,
 Биёбон ҳам биёбоне надорад.
 Дар ин дарё надомат эътибор аст,
 Гуҳар чуз ашки урёне надорад.
 Чунун менолад аз бедастгоҳӣ,
 Ки урёнӣ гиребоне надорад.
 Ту хоҳе шиша бишкан, хоҳ соғар,
 Тараб чуз ранг сомоне надорад.
 Ба худ мебол, лек аз гусса хӯрдан,
 Танӯри орзу ноне надорад.
 Муҳаббатпешай, бигдозу хун шав,
 Ки дарди ишқ дармоне надорад.
 Кашад чун гирдбод охир зи ҳалқат
 Гиребоне, ки домоне надорад.
 Дари дил мезанӣ, озодият ку?
 Магар оина зиндоне надорад?
 Муҳаббат дастгоҳи офият нест,
 Таҳайюр рабти мижгоне надорад.
 Тазаллум дурӣ аз асл аст, варна
 Нафас дар сина афғоне надорад.
 Таҳайюрбисмили ашки ниёзам,
 Ба хун ғалтиданам чоне надорад.
 Агар ишқи бутон куфр аст, Бедил,
 Касе чуз кофир имоне надорад.

Дил ҷаҳони дигар аз миръоти якдигар шавад,
Нусха бардоред чандон, к-ин варақ дафтар шавад.
Ноз дорад риштаи ошуфтагиҳои ниёз,
Зулфи маъшук аст кори ман, агар абтар шавад.
Маҳв гардидан саропойи маро оина кард,
Чун ниғаҳ дар ҳайрат афтад, олами дигар шавад.
То диҳад ҳар зарраи ман арзи ҳасратномае,
Ин кафи хоке ки дорам, кош, мушти пар шавад.
Эй фалак, аз мушти хоки ман барангезон губор,
Шояд, ин нанги ҳаюло қобили пайкар шавад.
Бо насаб мӯҳточ набвад соҳиби касби камол,
«Бениёз аз баҳр гардад, қатра чун гавҳар шавад».
Субҳадорон пур чунунпаймои бекайфиятанд,
Ҷодаи ин корвон, ё Раб, хати соғар шавад.
Ҳамчу акси занг аз оина мегардад аён,
Бар руҳи вайронаам маҳтоб агар чодар шавад.
Нест гайр аз вазъи хомӯшӣ зи фарёдам баланд,
Ҳамчу най гар банд-бандам пояи минбар шавад.
Бе хамӯшӣ нест мумкин поси тамкин доштан,
Мавҷ дар гавҳар ҳазад, ҳар ҷо нафас лангар шавад.
Бедил, одам бош, фикри рокибу маркуб чист?
Аз ҳавас то кай касе полони гову хар шавад?

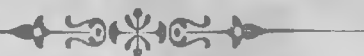
Дилдор гузашту ниғаҳи бозпасин монд,
 Аз рафтани ӯ он чӣ ба мо монд, ҳамин монд.
 Чун шамъ, ки хокистараш оинаи доғ аст,
 Ман сӯхтаму чашми сиёхе ба камин монд.
 Дигар чӣ нисори ту кунад мушти губорам?
 Як сачда ҷабин доштам, он ҳам ба замин монд.
 Гар хуш бувад, ибрати шӯҳратгалабиҳост
 Хамёзаи хушке, ки зи шоҳон ба нигин монд.
 Гарди нафаси туст парафшони таваҳҳум,
 3-ин анҷумани шавқ на он рафту на ин монд.
 А з нақши ту дорад халал оинаи таҳқиқ,
 Ҳар чо асари ваҳму гумон рафт, якин монд.
 Ҳарчанд губорам ҳама бар боди фано рафт,
 Уммед ба кӯйи ту ҳамон хокнишин монд.
 Бебаргиям аз кулфати асбоб баровард,
 Кӯтоҳии домони ман аз ғорати чин монд
 Хокистари ман назри насими сари кӯйест,
 Ин гард, муҳол аст, тавонад ба замин монд.
 То мунтахабе вокашам аз нусхаи таслим,
 Чун моҳи навам як хама абру зи ҷабин монд.
 Дунболаи минои зи каф рафта тарангест,
 Дил рафту ба гӯшам асари оҳи ҳазин монд.
 Бедил, ба раҳаш доғи замингирии ашкам,
 Сар дар раҳи ҷонон натавон хуштар аз ин монд.

Рамзошнои маънӣ ҳар хирасар набошад,
Табъи салим фазл аст, ирси падар набошад.
Ғафлат баҳона мушток, хобат фасонамоил,
Бар дида сахт зулм аст, гар гуш кар набошад.
Ифшои рози улфат бар шарм вогузореда,
Накшоёд ин гирахро, дасте ки тар набошад.
Бар осмон расидем, рози дирун надидем,
Ин ҳалқа шубҳа дорада, беруни дар набошад.
Халку ҳазор савдо, мову чунуни даште,
К-он чо зи бекасиҳо хоке ба сар набошад.
Чини кудурате ҳаст бар чабҳаи нигинҳо,
Таҳсили номдорӣ бе дарди сар набошад.
Имруз қадри ҳар кас миқдори молу чоҳ аст,
Одам наметавон гуфт онро, ки ҳар набошад.
Дар ёди домани ӯ моему дил тапидан,
Мушти губори моро шуғли дигар набошад.
Нақди ҳаёт то кай дар кисаи таваҳҳум?
Оҳе, ки мо надорем, гӯ, дар чигар набошад.
Он бех, ки барқи гайрат бунёди мо бисузад,
Оинаему моро тоби назар набошад.
Пайдост аз надомат узри заъифии мо,
Шабнам чӣ вонамоёда, гар чашми тар набошад?
Гардонда гир, Бедил, авроки нусхаи ваҳм,
Фурсат баҳори ранг аст, ранг ин қадар набошад.

Зи дуне чӣ гирад, агар мард гирад?
Магар домани ҳиммати фард гирад.
Хичил меравам аз зиёнгоҳи ҳастӣ,
Адам то чӣ аз ман раҳовард гирад?
Арақ дорад оина аз шарми рангам,
Бигӯ, то гулоб аз гули зард гирад.
Таносони иқболи бахти сиёҳам,
Ҳумо боядам сояпарвард гирад.
Абас латмафарсои мавту ҳаётам,
Фалак то каям мӯҳраи нард гирад?
Шаби қонеъон аз саҳар меҳаросад,
Мабодо, саводи вафо гард гирад.
Ба хокам фуру бурд имдоди гардун,
Кам аз пост, дасте ки номард гирад.
Зи бас яъс дарҳам шикастаст рангам,
Гар оина гирам, дилам дард гирад.
Аз ин боги ибрат начӯшид, Бедил,
Димоге, ки бӯйи дили сард гирад..

Сухан зи машқи адаб мавчи гавҳараш гиред,
Кам аст лағзиши хат, гар ба мистараш гиред.
Ба бастани мижа хатм аст дарси илму амал,
Ҳамин варақ ба ҳам ореду дафтараш гиред.
Муҳити ишқ талоши дигар намехоҳад,
Гираҳ хуред ба таслиму гавҳараш гиред.
Ҳамон баҷост худороии димоғи фузул,
Чу шамъ гар ҳама бо ҳар гуле сараш гиред.
Мизочи дун ба такаллуф ғанӣ намегардад,
Сум аст, агар суми хар чумла дар зараш гиред.
Ба вазъи ибрат агар мумтаҳин шавад тавфик,
Зи худ баромадане ҳаст, минбараш гиред.
Гувоҳи даъвии ишқ инфиъоли чуръатҳост,
Ҷабин агар арақиншост, маҳзараш гиред.
Хаёли нестӣ осудагист пеш аз марғ,
Саре ки нест даме зери ин параш, гиред .
Баҳор номаи ёрони рафта меорад,
Гуле ки во кунад оғуш, дар бараш гиред.
Димоғи фурсат агар кадрони сирри дил аст,
Нигаҳ зи хона бурун меравад, дараш гиред.
Даме ки фурсати мавҳуми мо расад ба ҳисоб,
Шарори ҳар чӣ ақал ҳаст, аксараш гиред.
Камоли Бедил агар хаймаи уруч занад,
Зи хок як-ду варақ соя бартараш гиред.

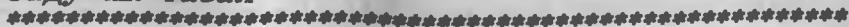
www.kmt.tj

Олами гирифторӣ хуш тасалсуле дорад,
 Ҷуши нолаи занҷир боғи сунбуле дорад.
 Ҳамчу кӯзаи дӯлоб ҳар чӣ зери гардун аст,
 Ё тараққиоҳанг аст, ё таназзуле дорад.
 Парфишони ишқ аст рангу бӯи ин гулшан,
 Ҳар гуле ки мебинӣ, боли булбуле дорад.
 Гар таъаллуқи асбоб арзи сад чунун ноз аст,
 Бениёзии мо ҳам як тағофуле дорад.
 Бори шиквапаймой бар дили пур афтодаст,
 То тихӣ намегардад, шиша кулкуле дорад.
 Хоҳ бар тааммул зан, хоҳ лаб ба ҳарф афкан,
 Сайри ин баҳористон гунчаву гуле дорад.
 З-инфиъоли махмурӣ сархуши тасаллӣ бош,
 Ҷабҳа то арақпаймост, соғари муле дорад.
 Ранчи зиндагӣ бар мо нестӣ гуворо кард,
 З-ин муҳит бигзаштан дар назар пуле дорад.
 Мекашад асиронро аз қиёмат онсӯтар,
 Шоҳиди амал, Бедил, турфа кокуле дорад.

Акл агар сад анчуман тадбир равшан мекунад,
Фикри Маҷнун сатре аз занҷир равшан мекунад.
Доғи навмедӣ диле дорам, ки дар ҳар дам задан
Шамъҳо аз охи бетаъсир равшан мекунад.
Оламе чашм аз мазори мо ба ибрат об дод,
Хоки мо файзи ҳазор иксир равшан мекунад.
Нанги расвой надорад соз, то хомӯшнавоств,
Рамзи сад айбу ҳунар тақрир равшан мекунад.
Мешавад зоҳир ба пирӣ маънии тӯли амал,
Чавҳари ин му сафои шир равшан мекунад.
Ғофилонро нури таҳқиқ аз саводи фақр неств,
Тӯтиё кай дидаи тасвир равшан мекунад?
Аз рағи гул метавон фаҳмид мазмуни баҳор ,
Файзи маъниҳои мо таҳрир равшан мекунад.
Нола имшаб мехалад дар дил зи заъфи пирҷам,
Шамъи бедоди камонро тир равшан мекунад.
Олами дилро иёр аз дастгоҳи нола гир,
Вусъати саҳро рами нахчир равшан мекунад.
Аз арақ бар чабҳаи афсун чарогон хондаем,
Базми моро хичлати тақсир равшан мекунад.
Интизори файзи ишқ аз хомии худ мекашам,
Чӯби тарро саъйи оташ дер равшан мекунад.
Ҳеч касс бар дар назад, Бедил, зи зиндонгоҳи чарх,
Аҷзи мо ин хонаи дилгир равшан мекунад.

Муҳаббат ситамгар набошад, набошад,
 Вафо заҳматовар набошад, набошад.
 Дили чамъ муҳрест бар ганчи иқбол,
 Агар киса пурзар набошад, набошад.
 Шукӯхе, ки дорад чаҳони қаноъат,
 Ба Ҳоқону Қайсар набошад, набошад.
 Диле мегудозам ба сад чуши мастӣ,
 Маям гар ба согар набошад, набошад.
 Дар афсурданам хуфта парвози анқо,
 Чу рангам агар пар набошад, набошад.
 Ҳавасчавҳари тарбият нест ҳиммат,
 Фалак сифлапарвар набошад, набошад.
 Чӣ ҳарф аст лағзиш ба рафтори маънӣ?
 Хате гар ба мистар набошад, набошад.
 Ба чойе ки бошад уручи ҳақиқат,
 Агар чарху ахтар набошад, набошад.
 Чунон бош фориғ зи бори таъаллуқ,
 Ки бар дӯш агар сар набошад, набошад.
 Яқине, ки аз шубҳаи дурбинӣ
 Лаби ёр Кавсар набошад, набошад.
 Ба хеш ошно шав, чи вочиб, чи мумкин,
 Аразро ки чавҳар набошад, набошад.
 Паёмест ин эътибороти ҳастӣ,
 Ки ҳар чо паямбар набошад, набошад.
 Аз он остон хоҳ матлуби ҳиммат,
 Ки чизе бар он дар набошад, набошад.
 Зи аъдоди халқ он чӣ вомешуморӣ,
 Агар воҳид аксар набошад, набошад.
 Асар номдор аст, з-оина магзар,
 Гирифтам, Сикандар набошад, набошад.
 Чи дунё, чи уқбо, хаёл аст, Бедил,
 Ту бош, ину он гар набошад, набошад.

Вазъи фалак он чо ки ба як ҳол набошад,
Ранги ману ту чанд сабукбол набошад?
То вонигарӣ, рафтаи аз дидаи аҳбоб,
Об он ҳама зиндонии ғирбол набошад.
Гардан нафарозӣ, ки дар ин мазраъи ибрат
Чун дона саре нест, ки помол набошад.
Дилро нафиребӣ ба фусунҳои таъаюн,
Ороиши ин оина тимсол набошад.
Айбе батар аз лофи камолот надидем,
Шарме, ки лабат ташнаи табхол набошад.
Аз шукри муҳаббат дили мо беҳабар афтод,
Дар қаҳти вафо чурми маҳу сол набошад.
Имрӯз гар инсоф диҳад доди табойеъ,
Кас мунтазири Махдию Дачҷол набошад.
Эй оина, ҳар сӯ гузарӣ, муфти тамошост,
Уммед, ки оҳет ба дунбол набошад.
Домони карӣ гиру навои ҳама бишнава,
То пеши ту соҳибғаразе лол набошад.
Хиффат мақаш аз халқу ба изҳори ғано куш,
Ҳарчанд ба дасти ту зару мол набошад.
Дар ҳар кафи хоке ки фитодем, фитодем,
Пахлуи адаб қуръаи раммол набошад.
Тар мекунад андешаи хушкӣ мижаамро,
Мағзи қалами наргиси ман нол набошад.
Озодагиву сайри гиребон чӣ хаёл аст?
Бедил, сари парвоз таҳи бол набошад.

Ҳар сухансанче ки хоҳад сайди маъниҳо кунад,
 Чун забон мебояд аввал хилвате пайдо кунад.
 Зинҳор, аз сӯҳбати бадтинатон парҳез кун,
 Зиштии як рӯ ҳазор оинаро расво кунад.
 Умрҳо мебоядат бо безабонӣ сохтан,
 То ҳамон хомӯшият чун оина гӯё кунад.
 Мекашад бар дӯш сад тӯфон шикасти ходисот,
 То касе чун мавҷ аз ин дарё саре боло кунад.
 Ҳарзагард аз сӯҳбати соҳибназар гирад ҳаё,
 Об гардад дуд, чун дар чашми мардум ҷо кунад.
 Охи гарме сайқали сад оина дил мешавад,
 Шӯълае чун шамъ чандин доғро бино кунад.
 Бе гудози худ илоҷи кулфати дил мушқил аст,
 Кист гайр аз об гаштан иқди гавхар во кунад?
 Медамад субҳ аз гиребон сафҳаи оинаро,
 Аз тамошои хатат гар ҷавҳаре иншо кунад.
 Шонаро иқболи гесӯят хутансармоя кард,
 Вақти ринде хуш, ки бо чоки чигар савдо кунад.
 Хоки Мачнунро асое нест гайр аз гирдбод,
 Нолае ку, то бинои шавки мо барпо кунад.
 Сахт дур афтодаем аз обу ранги зътибор.
 3-ин гулистон ҳар кӣ берун част, сайри мо кунад.
 Бехатое нест, Бедил, изтироби аҳли дард,
 Ашк чун бетоб гардад, лағзише пайдо кунад.

Ҳамчу оташ ҳар киро дуди талаб дар сар бувад,
Ҳар хасу хораи ба авчи муддаъо роҳбар бувад.
Мезанад соғар ба тоқи абруи осудагӣ,
Ҳар киро аз обила по бар сари Кавсар бувад.
Бе ҳавое нест мумкин гарми ҷустуҷӯ шудан,
Саъй дар бематлабиҳо тоири бепар бувад.
Хок ногардида натвон бӯйи роҳат ёфтан,
Сандали дарди сари ҳар шӯъла хокистар бувад.
Аз шикасти хеш дарё мекашад саъйи ҳубоб,
Нашъаи камзарфи мо ҳам, кош, аз ин соғар бувад.
Ҷоки ҳирмон дар дилу санги надомат бар сар аст,
Ҳар киро чун сикка рӯйи илтифоти зар бувад.
Шамъро носӯхтан маҳрумии нашвунумост,
Офият дар мазраъи мо офати дигар бувад.
Нест асбоби таъаллуқ монёи парвози шавқ,
Чун ниғаҳ моро ҳамон ҷоки қафас шаҳпар бувад.
Забти оҳи мо чароғи шавқ равшан кардан аст,
Оташи дил обрӯйи дидаи мичмар бувад.
Дар муҳити инкилобамвочи ҷӯши эҳтиёҷ
Ҳифзи оби рӯст, чун ғавҳар агар лангар бувад.
Ҳар кӣ аз васфи хати навхези ҳубон гофил аст,
Дар наёми лаб забонаш теги бечавҳар бувад.
Ҳосили умр аз ҷаҳон як дил ба даст овардан аст,
Мақсади ғаввос аз ин нӯҳ баҳр як гавҳар бувад.
Чун маҳи нав бар заъифиҳо бисоте чидаем,
Мояи болидани мо паҳлуи лоғар бувад.
Равнақи пирист, Бедил, аз ҷавонӣ дам задан,
Ҷинси гармӣ заннати дуккони хокистар бувад.

Аз ғубори чилваи ғайри ту то бастам назар,
 Чун сафи мижгон ду олам маҳв шуд дар якдигар.
 Бастаам маҳмил ба души яъсу аз худ меравам,
 Боли парвозе надорад субҳ чуз чоки чигар.
 Хидмати мӯйи миёнат то киро бошад насиб?
 Гулрухонро з-ин ҳавас зуннор мебандад камар.
 Чун гуҳар з-ин пеш сомони сиришке доштам,
 Ин замонам нест чуз ҳайрат суроғи чашми тар.
 Ваҳшати ҳасрат ба ин камфурсатӣ махмури кист?
 Сурати ҳамёза дорад чини домони сахар.
 Оламеро аз тагофул рабти улфат додаем,
 Нест мижгон қобили шероза бе забти назар.
 Ин таносонӣ далели ваҳшати саршор нест,
 Ҳар қадар афсурда гардад санг, мебандад камар.
 Гар фалак безътиборат кард, чойи шиква нест,
 Бар ҳаловат бастай дил чун гираҳ дар найшакар.
 Фикри фардо чанд аз ин хоки ғубор омодаат?
 Ҳам ту хоҳӣ буд субҳи хеш ё субҳи дигар.
 Сайри рангу бӯ ҳавас дорӣ, зи гул гофил мабош,
 Шӯҳии парвоз натвон дид чуз дар болу пар.
 Чанд бояд шуд ҳавасфарсуди касби эътибор?
 Марҳам, эй гофил, намеарзад ба чандин дарди сар.
 Манзили саргаштағони роҳи аҷз афтодагист,
 То дили хок аст, Бедил, ашкро ҳадди сафар.

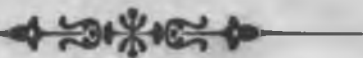

Бе иршоди адаб дар дастгоҳи худсарон мағзар,
Духул нобаста бар лаб дар сафи воъиз гарон мағзар.
Ба таҳсини хасисон ҳеҷ нафрине намебошад,
Ба рӯйи теғ бигзар, бар лаби бечавҳарон мағзар.
Ду олам нанг дорад як қадам лағзиш ба худ бастан,
Чу хатти имтиҳон бар чодаи качмистарон мағзар,
Тихӣ шав аз худу роҳат шумар офоти дунёро,
Гар ин киштӣ надорӣ, аз муҳити бекарон мағзар.
Мурувват нест, эй мунъим, зи дарвешон табарроят,
Ба шукри фарбиҳӣ аз паҳлуи ин логарон мағзар.
Ба хони неъматӣ аҳли дувал нанг аст хӯ кардан,
Агар одамсириштӣ, дар чарогоҳи харон мағзар.
Суроги офият аз халқ берунтозие дорад,
Ба ҳар сӯ бигзарӣ з-ин дашту дар, чуз бар карон мағзар.
Тааммул дар тариқи ишқ дорад маҳмили хичлат,
Ба ҳар роҳе, ки мебояд гузашт аз худ, гарон мағзар.
Таҷаррудпешаро номи таъаллуқ мегазад, Бедил,
Масеҳо гар най, аз кӯчаи сӯзангарон мағзар.

Чисми гофилро ба андӯхи рами фурсат чӣ кор?
 Корвон ҳар сӯ равад, бар хеш меболад губор.
 Айши ин гулшан далели табъи хурсанд асту бас,
 В-арна аз кас бедимоғӣ барнамедорад баҳор.
 Тоқати худдорӣ аз амвоchi дарё бурдаанд,
 Дод моро ишқ дар беихтиёрӣ ихтиёр.
 Ҳамнавое ку, ки аз мо вокашад дарди диле?
 Об ҳам дар нола меояд ба завқи кӯҳсор.
 Дида натвон ёфтан равшансаводи чилвааш,
 То губорат барнамехезад зи роҳи интизор.
 Дил ба завқи васл нақше мезанад бар рӯи об,
 Эй ҳавас, оина бишкан, саҳт беранг аст ёр.
 Бе нигоҳи вопасине нест аз худ рафта нам,
 Чун рами оҳуст гарди ваҳшати дунболадор.
 Ишрати гулзори берангӣ муҳайё кардаам,
 Дар ҳазонам рангҳои рафта меояд ба кор.
 Нахли оҳам, обёри ман гудози дил бас аст,
 Баҳри раҳмат, гӯ, маҷӯшу абри эҳсон, гӯ, мабор.
 То набошам хичлатолуди замингирӣ чу санг,
 Маҳмили парвози ман бастанд бар дӯши тарор.
 Сар матоб аз чоки чайбу домани девонагӣ,
 Шонае даркор дорад ришханди рӯзгор.
 Барқи роҳатҳост, Бедил, эътибороти чаҳон,
 Наъл дар оташ зи ҷӯши ранг мегардад баҳор.

www.kmt.tj

Хукми дил дорад зи ҳамворӣ сару рӯи гуҳар,
Чуз ба рӯи худ нағалтидаст паҳлӯи гуҳар.
Хоҳ дунё, хоҳ уқбо- гарди бетоби дил аст,
Баҳри соҳил реша гир аз тухми худрӯи гуҳар.
Завқи чамъият чаҳонеро ба шӯр овардааст.
Дар димоғи баҳр афтод аз кучо бӯи гуҳар?
Хоки афсурдан ба фарқи эътибори худсарӣ,
Қатра бори дил кашад то кай ба нерӯи гуҳар?
Обрӯ даст аз талоши кори дунё шустан аст,
Хоки соҳил бош, эй номаҳрами хӯи гуҳар.
Муддаё з-ин чустучӯ афсурдан аст, огоҳ бош,
Ҳар кучо мавҷест, аз худ меравад сӯи гуҳар.
Хиффати аҳли виқор аз бетамизиҳо маҳох,
Қатраро натвон нишондан дар тарозуи гуҳар.
Мавҷи истиғност хушкӣ дар қаноатгоҳи фақр,
Бенамӣ дар табъи мо обест аз ҷӯи гуҳар.
Кас ба осонӣ надод ороиши иқболи ноз,
Мавҷ чавгонҳо шикаст аз бурдани гӯи гуҳар.
Фикри хеш он нест, к-аз дил рафъ нанмоӣ дуй,
Фарқ натвон ёфт аз сар то ба зонуйи гуҳар.
Ғозаи иқболи ман хоки раҳи фақр асту бас,
Бедил, аз гарди ятимӣ шустаам рӯи гуҳар.

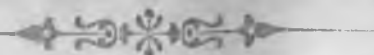

Дарси ҳастӣ фикри такрорӣ надорад, хонда гир,
 Эй фузули мактаби ранг, ин варақ гардонда гир.
 Онқадарҳо нест бори улфати ин корвон,
 Доманат гарди нафас дорад, чу субҳ афшонда гир.
 Чуз кафи бемағз аз ин дарё намеояд бурун,
 Эй гуҳармушгоқ, деге аз ҳавас ҷӯшонда гир.
 Ранги парвозат чу шамъ оғӯш пайдо кардааст,
 Бо видоӣ хеш ин карруфар аз худ ронда гир.
 Эй ҷунун, чандин губори карруфар додӣ ба бод,
 Хоки бунёди маро ҳам як-ду дам шӯронда гир.
 Халке аз расвоии ҳастӣ назар пӯшиду рафт,
 Бар сари ин айб мижғоне ту ҳам пӯшонда гир.
 Домани хок аст охир мақсади саъйи губор,
 Гар хама фикрат фалактоз аст, барҷомонда гир.
 Дар нигинҳо эътибори ном чуз парвоз нест,
 Нақши худ ҳар ҷо нишондӣ, ҳамҷунон биншонда гир.
 Бетаммул ҳар ҷӣ гӯйӣ, нест шоёни дигар,
 Теги ҳукме гар бибозӣ, андаке хобонда гир.
 Эй гурурандеша, бар ваҳми ҷаҳонгирӣ маноз,
 Қудрате гар ҳаст, дасти Бедили вомонда гир.

Сайри гулзори кӣ, ё Раб, дар назар дорад баҳор?
Аз пари товус доман бар камар дорад баҳор.
Шабнами моро ба ҳайрат об мебояд шудан.
К-аз дили ҳар зарра туфоне дигар дорад баҳор.
Ранг доман чидану бӯи гул аз худ рафта аст.
Ҳар кучо гул мекунад, барги сафар дорад баҳор.
Ҷилва, то дидӣ, ниҳон шуд, ранг, то дидӣ, шикаст.
Фурсати арзи тамошо ин қадар дорад баҳор.
Марҳами набзи раму ороми мо ишқ асту бас,
Аз раги гул то хати сунбул хабар дорад баҳор.
Эй хирад, чун бӯи гул дигар суроғи мо мағир .
Дар чунун сар дод моро, то чӣ сар дорад баҳор
Сайри ин гулшан ғанимат дон, ки фурсат беш нест.
Дар тилисми ҳақдаи гул болу пар дорад баҳор.
Бӯи гул умрест хунолудан ранг асту бас,
Новаке аз охи булбул дар чигар дорад баҳор.
Лола доғу гул гиребончоку булбул навхагар,
Ғайри ибрат з-ин чаман дигар чӣ бардорад баҳор?
Зиндагӣ мебояд, асбоби тараб маъдум нест,
Ранг ҳар ҷо рафта бошад, дар назар дорад баҳор.
Заҳми дӯш умрест дар гарди вафас мубондаам.
Дар гиребоне, ки ман дорам, сахар дорад баҳор.
Кухнадарси фитратем, эй оғаҳисармоягон,
Чанд рӯзе шуд, ки моро беҳабар дорад баҳор.
Чанд бояд буд мағрури тароватҳои ваҳм?
Шабнамистон нест, Бедил, чашми тар дорад баҳор.

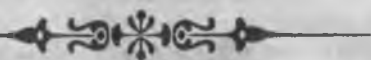
Мардӣ, чу шамъ дар ҳама чо чо нигоҳ дор,
 Ҳарчанд сар ба бод равад, по нигоҳ дор.
 Гавҳар диҳад, даме ки кунад қатра забти мавҷ,
 Дил чамъ кун, инони нафасҳо нигоҳ дор.
 То гум нагардад оинаи бенишоният,
 Ҳар чо равӣ, ба сар пари анқо нигоҳ дор.
 Иброми мо захираи сад ранг обрӯст,
 Ҳар хичлате ки мебарӣ аз мо, нигоҳ дор.
 Оғӯши бениёзи дил аз муддаё тихист,
 Ин шишаро ба санг фикан ё нигоҳ дор.
 Ҳар чо хати риёяти аҳбоб хонданист,
 Номи вафо ҳамон ба муъаммо нигоҳ дор.
 Якбора сарфи яъс макун ёди рафтагон,
 Чизе зи дӣ ба ибрати фардо нигоҳ дор.
 Дар базми васлам орзуи ҷилва доғ кард,
 Ё Раб, маро зи хоҳиши бечо нигоҳ дор.
 То дар чӣ вақт шуъла занад дуди эҳтиёҷ,
 Муште арақ ба манъи тақозо нигоҳ дор.
 Эй мункири муҳол, агар марди тоқатӣ,
 Ёди хироми ӯ куну худро нигоҳ дор.
 Бе бода низ шиша ба тоқи ҳавас хуш аст,
 Моро ба ёдгори дили мо нигоҳ дор.
 Домони аҷз бо ҳама қудрат зи каф мадеҳ,
 Аз сар фитодане ба таҳи по нигоҳ дор.
 То хирс кам хӯрад ғами чизе надоштан,
 Эй булфузул, даст зи дунё нигоҳ дор.
 Бедид, гариби кишвари лафз аст маъният,
 Арзи парӣ ба олами мино нигоҳ дор.

Чоме магар аз базми ҳаё дарзадай боз?
К-оташ ба дили шишаву соғар задай боз.
Он зулфи парешон задай шона, надонам,
Бар дафтари дилҳо зи чӣ мистар задай боз?
Бар гӯшаи дастори ту он лолаи сероб
Лахти чигари кист, ки бар сар задай боз?
Эй соғари табхола, аз ин ташна саломе,
Хуш хайма бар он чашмаи Кавсар задай боз!
Махмурию мастӣ ҳама фарш аст ба роҳат,
Чун чашми худ имрӯз чӣ соғар задай боз?
Абри чӣ баҳор аст, ки бар бисмили нозат
Теги мижа бо барқ баробар задай боз?
Хуш дор, ки парвози ғурурат нарабояд,
Дил байзаи ваҳм асту таҳи пар задай боз.
Бар ҳастии мавҳум мачин хичлати таҳқиқ,
Бар киштии дарвеш чӣ лангар задай боз?
Аз хок дамидан ба қабо сарфа надорад,
Эй гул, зи гиребони кӣ сар барзадай боз?
Бедил, зи фуруғи гуҳари назми чаҳонтоб
Доман ба чароғи маҳу ахтар задай боз.

Аз лаби хомӯш забон вомондаи ком асту бас,
Бол аз парвоз чун монд, ошён дом асту бас.
Маркази тасхири дил чуз дида натвон ёфтан,
Гуши мино ҳалқае гар дорад, он чом асту бас.
То нафас боқист, натвон баст боли эҳтиёч,
Ин ганоҳое, ки мо дорем, ибром асту бас.
Аз нишони Каъбаи мақсуд огаҳ нестам,
Ин қадар донам, ки ҳастӣ сози эҳром асту бас.
Водии имкон надорад дастгоҳи ваҳшатам,
Ҳар тараф ҷавлон кунад наззора, як гом асту бас.
Бастааст аз мӯйи чинӣ суратам наққоши сунъ,
Субҳи эҷодам ҳамон гул кардани шом асту бас.
Дастгоҳи мову ман чун субҳ бар боди фаност,
Саҳни ин кошонаҳо яксар лаби бом асту бас.
Кош, аз хичлат шарорам барнамеомад зи санг,
Сӯхтам аз шарми огозе ки аичом асту бас.
Бар пари анқо ту ҳар ранге ки меҳохӣ, бибанд,
Сурати оинаи ҳастӣ ҳамин ном асту бас.
Беш аз ин натвон ба афсуни муҳаббат зистан,
Доғам аз андешаи васле, ки пайғом асту бас.
Пухтагӣ деги суханро боз медорад зи ҷӯш,
То хамӯшӣ нест, Бедил, муддаё хом асту бас.

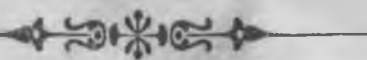

www.kmt.tj

Чашм во кун, шаш чиҳат ёр асту бас,
Ҳар чӣ хоҳӣ дид, дидор асту бас.
Субҳа бар зуннори ваҳме бастаанд,
Ин гирах ғар во шавад, тор асту баст.
Ғар баланду паст нафрушад тамиз,
Аз замин то чарх ҳамвор асту бас.
Ҳар нафас сад ранг бар дил мехалад,
Зиндагонӣ неши озор асту бас.
Чанд бояд рӯзбозори ҳавас?
Чиниятро мӯ шаби тор асту бас.
Боғи имкон нест огоҳисамар,
Чаҳл то дониш чунункор асту баст.
Маҳбаси суду зиён дар хона нест,
Шӯри ин савдо ба бозор асту бас.
Коре аз тадибр натвон бурд пеш,
Ҳар кӣ дар кор аст, бекор асту бас.
Дуд натвон баст бар души шарор,
Чун зи худ растӣ, нафас бор асту бас.
Чаҳли мо, Бедил, ба огоҳӣ насохт,
Нур бар зулмат шаби тор асту бас.

Завқи шӯхратҳо далели фитрати хом асту бас,
 Сурати накши нигин ҳамёзаи ном асту бас.
 Навҳа кун бар хеш, агар мағлуби чашм афтод дил,
 Офтоб он чо ки зери хок шуд, шом асту бас.
 Аз қабули ом натвон зист мағрури камол,
 Он чӣ таҳсин дидаӣ з-ин қавм, дашном асту бас.
 Ҳақшиносӣ ку, мурувват ку, адаб ку, шарм ку?
 Чаҳди аҳли фазл бар якдигар илзом асту бас.
 Гулрухон доми вафо аз сайди улфат чидаанд,
 Гардиши чашме, ки ҳуше мебарад, чом асту бас.
 Ҳар чӣ мебинӣ, бисоторои арзи ҳайрат аст,
 Ин гулистон сарбасар як нахли бодом асту бас.
 Ҳеч касро қобили он чилва напсандид ишк,
 Чавҳари ҳайрони оина авҳом асту бас.
 Дар раҳи ишқат, ки тадбир офати бетоқатист,
 Ҳар кучо вомондае гул кард, ором асту бас.
 Боли оҳе мекашад, ашке ки мерезем мо,
 Шабнами моро ҳаво гаштан саранҷом асту бас.
 Аз таъаллуқ он қадар хишти бинои кулфатӣ?
 Андаке аз худ баро, олам сари бом асту бас.
 Чун сиёҳӣ рафт аз мӯ, фикри худоройӣ хатост,
 Чома ҳар гаҳ шуста гардад, боби эҳром асту бас.
 Фитрати Бедил ҳамон оинаи мӯъҷизнамо,ст,
 Ҳар сухан, к-аз хомааш мечӯшад, илҳом асту бас.

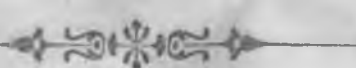
www.kmt.tj

Зиндагӣ маҳруми такрор асту бас,
Чун шарар ин чилва як бор асту бас.
Аз адам ҷӯед субҳ, эй оқилон,
Олам аст ин ҷо, шаби тор асту бас.
Аз заъифӣ бар руҳи тасвири мо
Ранг агар гул мекунад, бор асту бас.
Ғафлати мо пардаи бегонагист,
Маҳрамонро ғайр ҳам ёр асту бас.
Кист, то фаҳмад забони аҷзи мо?
Нола ин ҷо набзи бемор асту бас.
Нест офоқ аз дили сангин тихӣ,
Ҳар кучо рафтем, кӯҳсор асту бас.
Аз шикасти шишаи дилҳо мапурс,
Шаш ҷиҳат як нештарзор асту бас.
Дар таҳайюр лаззати дидор ку?
Дидаи оина бедор асту бас.
Ихтилоти халқ набвад бе газанд,
Базми суҳбат ҳалқаи мор асту бас.
Чун ҳубоб аз шайхӣ зоҳид мапурс,
Ин сари бемағз дастор асту бас.
Эй сарат чун шӯъла пурбоди гурур,
Ин ки гардан мекашӣ, дор асту бас.
Бедил, аз зиндониёни улфатем,
Бӯи гудро ранг девор асту бас.

Субх асту дорад он гул дар сар ҳавои наргис,
Аз чашми мо бирезад обе ба пойи наргис.
Абри баҳори иқбол имрӯз сояи кист?
Гул кард тоҷ бар сар боли ҳумои наргис.
Обу гили таъайюн ин дилкашӣ надорад,
Ранги шикастаи кист тарфи бинои наргис?
Ҳамчашми навбаҳорам, хобам чӣ эҳтимол аст?
Дорам гунудан аммо то гунҷаҳои наргис.
Беинтизор натвон аз васл коми дил бурд,
Гул мерасад дар ин боғ яксар қафои наргис.
Ҳайрат буруни ин боғ роҳе намекушояд,
Ҳарчанд ришта бошад чашм аз асои наргис.
Моро ба ин ду дам айш бо чатри гул чӣ кор аст?
Ҳамсояи хазонем зери ливои наргис.
Иқболи авҷи гардун гар мекушуд коре,
Майли Замин намекард дасти дуои наргис.
Тақлид чанд бояд дар чилвагоҳи таҳқиқ,
Помоли нури шамъ аст ранги лиқои наргис.
Мазмуни пеши по низ осон наметавон хонд,
Сад сифру як алиф буд ибратфизои наргис.
Чандон, ки во расидем, ранги хазон чунун дошт,
Эй кош доғ меруст 3-ин боғ ҷойи наргис.
Бедил, зи чашми мардум дур аст ҳақшиносӣ,
Кӯрист хирман ин ҷо чун дастаҳои наргис.

Об аз ёкут мерезад такаллум карданаш,
Чайби гавҳар медарад завқи табассум карданаш.
З-он ситампиро насиби мо ба ғайр аз ҷавр нест,
Кист, ё Раб, то бувад боби тараҳҳум карданаш?
Дар арақ з-он чеҳраи хуршедсимо равшан аст
Барқи чандин шӯъла вақфи кишти анҷум карданаш.
Турки ман метозад ошӯби қиёмат дар рикоб,
Нест бок аз хоки раҳ дар чашми мардум карданаш.
Бандаи пири хароботам, ки аз таълифи шавқ
Як ҷаҳон дил ҷамъ кард ангур дар хум карданаш.
Дар вузӯ зоҳид чу тӯфон бар сари об оварад,
Менишонад хокро дар хун таяммум карданаш.
Дил агар ҷамъ аст, гӯ, олам парешончилва бош,
Гавҳар осудааст дар баҳр аз талотум карданаш.
Дар пайи рӯзиталошӣ одамӣ имрӯз нест,
Аз азал овора дорад фикри гандум карданаш.
Кулфати ҳастӣ тапишҳо сӯхт дар набзи нафас,
Риштаи ин соз хун шуд аз тараннум карданаш.
Чун сахар шӯри нафас гарди хаёле беш нест,
То ба кай оинае ҳастӣ таваҳҳум карданаш?
Бар дили озурда тамҳиди шукуфтан офат аст,
Ҷом дар хун мезанад захм аз табассум карданаш.
Бе лаби дилдор, Бедил, гӯта зад дар мавчи ашк,
Оқибат афканад дар дарё гуҳар гум карданаш.

То кай афсурдан? Даме аз фикри худ вораства бош,
Сар бурун ор аз гиребон, маънии барҷаста бош.
Гар надорӣ чуръати аз хонумон барҳам задан,
Ҳамчу май хун дар чигар 3-ин шишаи бишкаста бош.
То бифаҳмӣ рабти истеъдоди ҳастию адам,
3-ин ду мисраъ дур магзар, андаке пайваства бош.
Рузӣ ин чо дархури кому даҳан омода аст.
Маҳрами минқори сози он ниҳоли писта бош.
Азми содиқ мераҳонад чун танат аз банди табъ,
Шояд аз пастӣ бурун ойӣ, камар мебаства бош.
Дахли бечоят зи дарди аҳли маънӣ ғофил аст,
Нохуне то ҳаст, дур аз синаҳои хаста бош.
Чанд бошӣ аз фаромӯшони айёми висол?
Рангҳои рафта ёдат медиҳам, гулдаства бош.
Хостам аз дил бурун орам ғубори ҳайрате,
То ба лаб омад, нафас хун гашу гуфт: охиста бош.
Аз иқомат шарм дорад, Бедил, истеъдоди шамъ,
Ҳар қадар бошӣ дар ин маҳфил, зи по наншаста бош.

Чу абру бахр зи лофи сахо пушаймон бош,
Карам куну арақи инфӣёоли эҳсон бош.
Бисоти ин чаман оинадори одоб аст,
Чу шабнам об шав, аммо ба чашми ҳайрон бош.
Ҳузури обилаи по агар ба даст афтад,
Қадам ба афсари шоҳӣ гузору султон бош.
Зи хуни худ чу хино ранги тӯхфае пардоз,
Гули василаи побӯси хушхиромон бош.
Чӣ лозим аст кашӣ ранҷи интизориҳо?
Цигар чу субҳ ба чоке диҳу гулистон бош.
Зи машраби хату холи бутон машав ғофил,
Ба ҳусни маънии куфр обрӯи имон бош,
Ҳавопарастии чамъият аз фусурдадилест,
Чу гард бар сари ин хокдон парешон бош.
Кучост вусъати дигар саводи имконро?
Чу шӯъла дар чигари санг доғи чавлон бош.
Зи фикри укдаи дил чун гуҳар машав ғофил,
Даме, ки нохуни мавҷат намонд, дандон бош.
Далели матлаби ушшоқ будан осон нест,
Ба номае, ки надорад савод, унвон бош.
Ба сози ҳодиса ҳамнағма будан оромист.
Агар замона қиёмат кунад, ту тӯфон бош.
Ба чуз фано намаки сози зиндагонӣ нест,
Тамом шефтаи инӣ в-андаке он бош.
Дар ин чаман ҳама очизнигоҳи дидорем,
Ту низ як-ду ниғаҳ дар қатори миҷгон бош.
Чи нанги далку чи фаҳри кулоҳ, гафлати туст,
Ба ҳар либос, ки бошӣ, зи хеш урён бош.
Далели ваҳдат аз афсуни касратӣ, Бедил,
Ҳамин қадар, ки ба қисм ошно шудӣ, ҷон бош.

Дил ба коми туст, чанде хуррамиизхор бош,
 Соғаре дорӣ, шикасти рангро меъмор бош.
 Файзҳо дорад сухан, бар маънии борик печ,
 Гар дили осуда хоҳӣ, уқдаи ин тор бош.
 Ҳар чӣ аз васлаш ба якрангӣ наёмезад дилат,
 Гар ҳама чон бошад, аз андешааш безор бош.
 То ҳузури чашму мижгон ёбӣ аз ҳар хору гул,
 Чун ниғаҳ дар ҳар кучо по мениҳӣ, ҳамвор бош.
 Ҳеч кас тӯҳматнишони доғи бенафъӣ мабод,
 Чатри шоҳӣ гар набошӣ, сояи девор бош.
 Нанги таътил аз ғами беҳосилӣ натвон кашид,
 Судани дасте набозӣ, чаҳд кун, дар кор бош.
 Нақши пойи рафтагон махмур меояд ба чашм,
 Яъне, эй вомонда, дар ҳамёзаи рафтор бош.
 Монеъи озодагон пасту баланди даҳр нест,
 Нола аз худ меравад, гӯ, шаш чихат кӯҳсор бош.
 Бар тасалусул хатм шуд даври гурури субҳаат,
 Як-ду соғар маҳви ишратхонаи хаммор бош.
 Ҳарзатозӣ то ба кай? Гоме ба гирди хеш гард,
 Чаҳд бар машқи ту хатте мекашад, паргор бош.
 Ҳар қадар мижгон кушой, чилва дар оғӯши туст,
 Эӣ нигоҳат муфти фурсат, толиби дидор бош.
 Оқибат, Бедил, зи чашии хеш бояд рафтаниат,
 Зарра ҳам кам нест, то бошӣ, ҳамин микдор бош.

Ғар най айни тамошо, ҳайрати саршор бош.
Сарбасар дилдор ё оинаи дилдор бош.
Ё ҳучуми айш шав чун нағмаи завқи висол,
Ё саропо дарди дил, чун нолаи бемор бош.
Болупарфарсудаи доми фалак натвон шудан,
Ғар ҳама марказ шавӣ, беруни ин паргор бош.
Чанд бояд буд пешоҳанги таҳрики нафас?
Сози мавҳуме, ки мо дорем, гӯ, бетор бош.
Сад чаман ранги тараб дар гунча дорад хомӯшӣ,
Нола ҳарчанд гул кунад, кӯтахтар аз минқор бош.
Ғар ҳама бӯйе зи афсуни ҳасад дорад дилат,
Бар думи ақраб нишин ё бар даҳони мор бош.
Оғаҳӣ оинадори эҳтиёт афтадааст,
Чашм ағар гардида бошӣ, андаке бедор бош.
Бисмили моро пари вомонда сайри оламест,
Арсаи кавну макон, гӯ як тапиданвор бош.
Доғ ҳам рангиние дорад, ки дар гулзор нест,
Ғар най товус бори рахти оташкор бош.
Серчашмӣ зарраро мӯҳри қаноъат будан аст,
Пеши мардум андаке дар чашми худ бисёр бош.
Гунчаат аз беҳудӣ фоли шукуфтан мезанад,
Эй зи сар ғофил, бирав, бемағзии дастор бош.
То ба кай бошад дил аз хичлатшуморони нафас?
Субҳа бекор аст, чанде гарми истиғфор бош.
Бениёзиҳои ишқ охир ба ҳечат мехарад,
Чинси мавҳумӣ, ду рӯзе бар сари бозор бош.
Як қадам роҳ аст, Бедил, аз ту то домони хок,
Дар сари мижгон чу ашк истодаӣ хушёр бош.

Ман намеғуям, зиён кун ё ба фикри суд бош,
 Эй зи фурсат беҳабар, дар ҳар чӣ бошӣ, зуд бош.
 Дар талаб ташнеъи кӯтоҳӣ макаш аз ҳеч кас,
 Шӯъла ҳам гар боли беобӣ кушояд, дуд бош.
 Зеби ҳастӣ чист ғайр аз шӯри ишқу сози ҳусн?
 Накхати гул гар най, дуди димоғи уд бош.
 Аз хамӯшӣ гар бичинӣ дастгоҳи офият,
 Гуфтуғу ҳам оламе дорад, нафасфарсуд бош.
 Роҳате гар ҳаст, дар оғӯши саъйи беҳудист,
 Якқалам лағзиш чу мижгонҳои хоболуд бош.
 Мӯмиёй ҳам шикастан холи аз таъмир нест,
 Эй зиёнат ҳеч, баҳри дардманде суд бош.
 Хоки одам оташи иблис дорад дар камин,
 Аз таъайюн ҳам барой, ҳосиду маҳсуд бош.
 Чист дил, то рӯкаши дидор бояд сохтан?
 Ҳусн бепарво хуш аст, оина, ғӯ, мардуд бош.
 3-ин ҳама саъйи талаб чуз офият матлуб нест,
 Гар ҳама доғ аст ҳар чо шӯъла, обосуд бош.
 Накди ҳайратхонаи ҳастӣ садое беш нест,
 Эй адам, номе ба даст овардаӣ, мавҷуд бош.
 Бар муқимони сарои орият, Бедил, мапеч,
 Чун ту ин чо нестӣ, ғӯ, ҳар кӣ хоҳад буд, бош!

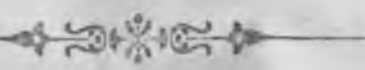
Аз қаноат хок бояд кард дар анбони ҳирс,
Обру то кай шавад сарфи хаамири нони ҳирс?
Ҳеч даште нест, к-аз реғи равон бошад тихӣ,
Барнамеояд ҳисоб аз резиши дандони ҳирс.
Ҳар тараф мижгон кушой, олами хамёза аст,
Аз замин то осмон чокест аз домони ҳирс.
Даъвати Фағфур мотамхона кард офокро,
Мукашӣ зоил нашуд аз косаҳои хони ҳирс.
Эй ҳарисон, раҳм бар аҳволи якдигар кунед,
Об шуд саъйи нафас, чони шумову чони ҳирс.
То ба кай бошад касе савдоии суду зиён?
Тахта мегардад ба як хишти лаҳад дуккони ҳирс.
Хок ҳам аз шӯхии иброми дом осуда аст,
Аз тасаннуъ кист пӯшад чашми бемижғони ҳирс?
То набандӣ санг бар дил аз тақозои талаб,
Маънии дилчасп натвон ёфт дар девони ҳирс.
Гаҳ ғами Якубу гаҳ ноzi Зулайхо мекашем,
Юсуфи моро кӣ афканд, оҳ, дар зиндони ҳирс?
Мурдагонро низ савдои қиёмат дар сар аст,
Зинда медорад ҷаҳонеро ҳамин эҳсони ҳирс.
Хоҳ бар кунчи қаноат, хоҳ дар қасри ғано,
Рӯзаке чанд аст, Бедил, ҳар касе меҳмони ҳирс.

Мабод, домани кас гирам аз фусуни ғараз,
Кафи умед хино бастаам ба хуни ғараз.
Тавахум оинаи эҳтисчи якдигар аст,
Муназзаҳем вагарна зи чанду чуни ғараз.
Фазои шаш чихатам поймоли истиғноста,
Ҳанӯз дар хамаи занчирам аз чуни ғараз.
Зи баҳр баҳраи серӣ набурд чашми хубоб,
Пурист мунфаъил аз косаи ниғуни ғараз.
Ҳарифи тешаи ибром будан осон нест,
Ҳазар кунед зи Фарҳоди Бесутуни ғараз.
Дил аз умед бипардоз, чаҳл муфти ғаноста,
Ҷаҳон тамоми Фалотун шуд аз фунуни ғараз.
Надошт забти нафас ғайри офият манзур,
Шунидам аз лаби хомӯш ҳам фусуни ғараз.
Суроғи анҷумани кибриё зи дил ҷустам,
Тапиду гуфт: ҳамин як қадам буруни ғараз.
Ба рӯи кас мижа аз шарм барнадоштаем,
Мабод Бедили мо ин қадар забунӣ ғараз.

www.kmt.tj

Набуд нуктае аз илми ин китоб ғалат,
Шуъури ноқиси мо кард интиҳоб ғалат.
Фиреби зиндагӣ аз шӯҳии нафас нахурӣ,
Ки теғро накунад кас ба мавчи об ғалат.
Шикасти шиша ба чашият бисоти ишрат чид,
Зи ранги бохта кардӣ ба Моҳтоб ғалат.
Румузи вазъи ҷаҳонро касе чӣ дарёбад?
Ки халқ кӯрсавод асту ин китоб ғалат.
Ручӯи асл хато мебарад зи тинати фаръ,
Гирифтани аст зи сар, чун шавад ҳисоб ғалат.
Ҷаҳон зи ҷӯши ғубори ман он қадар ошуфт,
Ки роҳи хонаи худ кард Офтоб ғалат.
Надошт оинае мавчи об гайри муҳит,
Ба чилва хурдам аз андешаи никоб ғалат.
Буруни доира марказ чӣ обрӯ дорад?
Набаст ишқ сарамро ба он рикоб ғалат.
Ба фарқи ҳосили ин дашт хок мебоист,
Арақ зи оинаи саъй рехт об ғалат.
Ба хоб дидамат имшаб, ки дар канори манӣ,
Агар ғалат накунӣ, нест ҳукми хоб ғалат.
Зи қатра қатра аён диду аз муҳит муҳит,
Накард фитрати Бедил ба ҳеҷ боб ғалат.

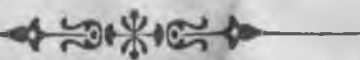
Бе нами хичлат намебошад сару кори тамаъ,
 Чинси истиғно арақ дорад ба бозори тамаъ.
 Ғайри навмедӣ илочи ин қадар амроз чист?
 Оламе пар мезанад дар набзи бемори тамаъ.
 Умр дар ҳасрат шуду як тавқи кумрӣ ҳам набаст.
 Хичлати беҳосилӣ бар сарви гулзори тамаъ.
 Осмон ҳамёзаи яъси ту хирман мекунад,
 Эй ҳавас, бардор даст аз шакли анбори тамаъ.
 Бениёзӣ тобеи андешаи агроз нест,
 Хидмати ҳиммат муҳол аст аз парастори тамаъ.
 Заҷри ибрат нест танбеҳи самоҷатпешагон,
 Лаб газидан нашканад дандони изҳори тамаъ.
 Дархури чон кандан аз агроз мебояд гузашт,
 Умрхо шуд марг аз по мекашад хори тамаъ.
 Аз камоли хеш гофил нест истеъдоди халқ,
 Шӯри иқболи гадо мебошад идбори тамаъ.
 Базми чандин ҳасрат он сӯйи қиёмат чидаем,
 Бояд аз шахси амал пурсид миқдори тамаъ.
 Гар ҳама бар Осмон хоҳӣ назар бардоштан,
 Чун мижа бе сарнигунӣ нест девори тамаъ.
 Аз хирад ҷустам тариқи интиёоши коми халқ,
 Даст бар ҳам суду гуфт: ин аст рафтори тамаъ.
 Нест мавқуфи суол иброми таъби дунхасаб,
 Бастанӣ лаб ҳам камар бастаст дар кори тамаъ.
 Бениёзӣ, Бедил, охир з-эхтиёҷ омад ба арз,
 Марҳами рози ганоям кард осори тамаъ.

Сӯхтан як нағма аст аз сози шамъ,
Парда натвонад нуҳуфтан рози шамъ.
Худгудозӣ обрӯӣ дигар аст,
Мерасад бар анчуманхо ноzi шамъ.
Нолаҳо дар дуди дил гум кардаем.
Сурма печидаст бар овози шамъ.
Ошиқонро мӯнисе чуз дард нест,
Сӯхтан бошад ҳамин дамсози шамъ.
То кай, эй парвона, болафшоният?
Парфишонихост бо гулбози шамъ.
Хатми тадбири забон лаб бастан аст,
То хамӯшӣ мерасад парвози шамъ.
Равнақи ушшоқ арзи нестист,
Сар буридан мешавад пардози шамъ.
Кист дарёбад забони беҳудон?
Нест чуз парвози ранг овози шамъ.
Саъйи худро худ талофӣ кардаем,
Ҳам сарӣ хеш аст поандози шамъ.
Муддаҳои чустучӯ равшан нашуд,
Пур баланд афтодааст андози шамъ.
Фикри анҷоми дигар дорем мо,
Дида бошӣ сурати огози шамъ.
Хомӯшӣ ҳам тарҷумони ҳоли мост,
Бе сухан пайдост. Бедил, рози шамъ.

Фақри моро машуморед кам аз олами тег,
Ки буришхост ба қадри тунукӣ дар дами тег.
Ақзи мардон асари ғайрати дигар дорад,
Пушт дар сина ниҳон мекунад ин ҷо хамаи тег.
То қазо оинаи маҷмаъи имкон пардохт,
Гардане нест, ки чун шамъ нашуд маҳрамаи тег.
Ғофил аз дард мабошед, ки дар арсаи ишк
Захмҳо ҳам чу наёманд ҳама тавъамаи тег.
Аз қазо беҳабарӣ, варна дар ин арсаи ваҳм
Сари фармонбари таслим надорад ғами тег.
Ҷуз ба таслим дар ин арса амон натвон ёфт,
Чун маҳи нав сипар эҷод кунад аз хамаи тег.
Шарм дорад сари паймона зи сомони гурур,
Чун наёми тихӣ аз хеш гирифтамаи ками тег.
Ҷубн бар чавҳари ғайрат нағуморӣ, ё Раб,
Зани ҳез аст, агар мард шавад мулзамаи тег.
Бедил, аз аҳли замон чашми тараҳҳум бардор,
Гиря хун рехтағ аст аз мижаи бенамаи тег.

www.kmt.ij

Эй муждаи дидори ту чун ид муборак,
Фирдавс ба чашме, ки туро дид муборак.
Ҷон додаму хоки сари кӯйи ту нагаштам,
Бахт ин қадар аз ман написандид муборак.
Дар нарди вафо бурд хамин бохтанӣ буд,
Манхус ҳарифе, ки нафаҳмид муборак.
Ҳар соя ки гум гашт, расонад ба нураш,
Гардидани ранге, ки нагардид, муборак.
Эй беҳирадон, гарраи иқбол мабошед,
Давлат набувад бар ҳама ҷовид муборак.
Субҳи тараби боғи муҳаббат дами теғ аст,
Бисмиллаҳ, ағар захм тавон чид, муборак.
Жӯлидагии мӯйи сарам чатри фароғест,
Мачнуни маро сояи ин бед муборак.
Бар бом ҳилолабрӯи ман қибланамо шуд,
К-аз ҳар тараф омад хабари «Ид муборак».
Дил қонеъи шавқест, ба ҳар ранг ки бошад,
Доғи ту ба мо, ҷом ба Ҷамшед муборак.
Дар ишқ яке буд ғаму шодии Бедил,
Бигрист, саъодат шуду хандид муборак.

Ба ранге яъс чӯшидаст бо дил,
 Ки дард ояд, агар гӯям: биё дил.
 Чамолат мақсади чашм аст, ку чашм?
 Ғамат боби дил аст, аммо кучо дил?
 Саропо нола мечӯшем чун мавҷ,
 Тапиш хун кард дар ҳар узви мо дил.
 Даройи корвони дашти яъсем,
 Чӣ созад, гар нанолад бенаво дил?
 Суроғи мо гӯбори боли анқост,
 Ба ранги рафта дорад нақши по дил.
 Зи ашқу оҳи муштоқон мапурсед,
 Хучуми бисмил аст аз дида то дил.
 Зи парвози нафас гофил мабошед,
 Чу шабнам реша дорад дар хаво дил.
 Зи хоки мо қадам фаҳмида бардор,
 Мабодо, бишканӣ дар зери по дил.
 Дар ин маҳфил касе мӯҳтоҷи кас нест,
 Ҳамин кори дил афтодаст бо дил.
 Гирифтoram, гирифтoram, гирифтор,
 Намедонам, нафас дом аст ё дил?
 Ба сурат Бедилем, аммо ба маънӣ
 Бувад чун ашқ сар то пойи мо дил.

www.kmt.tj

Навбахор орад ба имдоди мани бемор гул,
То ба ҷойи ранг гардонам ба гирди ёр гул.
Дар гулистоне, ки шарм оинадори нози уст,
Маҳви шабнам мешавад аз шӯҳии нзҳор гул.
Боғбон, аз даври гардони чаман гофил мабон,
То каям дар дида бошад рахнаи девор гул?
Аз хамӯшӣ пардадори шӯҳии ҳуси аст ишқ,
Мекунад булбул ниҳон дар гунҷаи минқор гул.
То нафас боқист, бояд хасми роҳат буду бас,
Ҳам зи бӯйи хеш дорад дар гиребон хор гул.
Рангу бӯ номаҳраи файзи баҳори нестист,
Ҳоки роҳе бошу аз ҳар нақши по бардор гул.
Гар зи асрори баҳори ишқ бӯйе бурдаӣ,
Ғайри доғу захму ашку обила машмор гул.
Бар бисоти гунчахуспон гар расӣ, оҳиста бош,
Мешавад аз чунбиши набзи нафас бедор гул.
Ин ҳадис аз шамъ равшан шул, ки дар базми виқор
Доғ дорад зеби дил, чуң зинати дастор гул.
Ҳосили ин боғ бар доман гаронӣ мекунад,
Чун сипар бар пушт бояд бастанат ночор гул.
Чилва дар пеш аст, ташвиши дигар иншо макун,
Ҳар кучо бошад, ҳамон бар ранг дорад кор гул.
Шӯҳии иашвунумоҳо баски шабнампарвар аст,
Сабза чуң мижғони Бедил карда гавҳарбор гул.

Ҳарфам ҳама аз мағз аст, аз пӯст намеғӯям,
 Онро, ки ба чуз ман нест, ман «ӯст» намеғӯям.
 Асрори камоҳиро таъвил намебошад,
 Сарро сару поро поро по, зонуст намеғӯям.
 Зарф аст ба ҳар сурат оинаи истеъдод,
 Дар кӯза агар об аст, дар чӯст намеғӯям.
 Маъниназарон дуранд аз ваҳми ғалатфаҳмӣ,
 Норинчи зақан себ аст, лимӯст намеғӯям.
 Айбу ҳунари ин базм ифшоғари асрор аст,
 Ҳарчанд гули чашм аст, бебӯст намеғӯям.
 Ман дарбадари инсоф аз феъли худ огоҳам,
 Гар ғайр бадам гӯяд, бадгӯст намеғӯям.
 Гар сафҳаи офоқ аст ё оинаи афлок,
 То пушту рухе дорад, якрӯст намеғӯям.
 Чоҳу ҳашами дунё нанг аст зи сар то по,
 Чинӣ чу сари Фағфур бемӯст намеғӯям,
 Лабрези фано бояд, то дил ҳамаро шояд,
 Ноғашта тижӣ аз худ мамлӯст намеғӯям.
 Гар шубҳаи таҳқиқам з-ин дашт сиёҳӣ кард,
 Лайлӣ ба назар дорад, охуст намеғӯям.
 Оини муҳаббат нест савдои дуй пухтан,
 Ман Бедили худро ҳам чуз дӯст намеғӯям.

Далели корвони ашкам, охи сардро монам,
Асарнарварди доғам, ҳарфи соҳибдардро монам.
Рафиқи ваҳшати ман ғайри доғи дил намебошад,
Дар ин ғурбатсаро хуршеди танҳоғардро монам.
Баҳори обрӯям сад хазон хичлат ба бар дорад,
Шукуфтан дар мизоҷам нест, ранги зардро монам.
Ба ҳукми аҷз шак натвон зудуд аз инғихоби ман,
Дар ин дафтгар шикасти гӯшаҳои фардро монам.
Ба ҳар мижгон задан чӯшидаам бо олами дигар,
Парешонрузгорам, ашки ғампарвардро монам.
Шикасти раигаму бар дӯши оҳе мекашам маҳмил,
Дар ин дашт аз заъифӣ коҳи бодовардро монам.
Тамизи халқ аз ташвиши кӯрӣ барнамеояд,
Ҳама гар сурма чӯшам, дар назарҳо гардро монам.
На доғам моили гармӣ, на нақшам қобили маънӣ,
Бисоторои ваҳмам, каъбатайни нардро монам.
Ба худ оташ занам, то гарм созам паҳлуи доге,
Зи бас афсӯрдагабъиҳо танӯри сардро монам.
Хиҷолат сарфи гуфторам, надомат вақфи кирдорам,
Саропо инфӣёлам, даъвии номардро монам.
На ашке зеби мижгонам, на оҳе боли афгонам,
Тапидан ҳам намедонам, дили бедардро монам.
Ба маҷбурӣ гирифтोरам, мапурс аз вазъи мухторам,
Ҳама гар омаде дорам, ҳамон овардро монам.
Фалак умрест дур аз дӯстон медорадам, Бедил,
Ба рӯи сафҳаи офоқ байти фардро монам.

Зи савдои чашми ту то ком гирам,
 Ду олам фурушам, ду бодом гирам.
 Шаҳиди вафоям, зи роҳат чудоям,
 Намурдам ба завқе , ки ором гирам.
 Сияҳмасти шӯхрат наям, варна ман ҳам
 Чу нақши нигин субҳ дар шом гирам.
 Зи бас ҳимматам нанги тазвир дорад,
 Муҳол аст, агар дона дар дом гирам.
 Чунин к-аз талаб бениёз аст табъам,
 Гадо гар шавам, тарки ибром гирам.
 Чу шабнам чӣ лофам ба сомони ҳастӣ?
 Магар аз арақ сурате вом гирам.
 Дар ин анчуман машраби гунча дорам,
 Занам шиша бар санг, то чом гирам.
 Замоне шавад хоби айшам муяссар,
 Ки чун нақши по соя бар бом гирам.
 Каманди нафас ҳирси сайёди анқост,
 Ба ин норасоӣ магар ном гирам.
 Чаҳон нест чуз эътибори ману ту,
 Ту таҳқиқ дон, гар ман авҳом гирам.
 Тачоҳул сару барги ҳастист, Бедил,
 Ҳама гар висол аст, пайғом гирам.

Майнарасти эчюдам, нашъай азал дорам,
 Хамчу донан антур шиша дар багал дорам,
 Гар диханд бар бодам, раск мекунанд шодам,
 Хоки ачзбунедам, табъи беҳалал дорам,
 Офтоб даркор аст, соя, гу, ба форат рав,
 Чун мане агар гум шуд, чун тye бадал дорам,
 Маънии баланди ман фахми тунд мецохад,
 Саъри фикрам осон нест, кухаму кутал дорам.
 Аз мани таназзул кун, у шаву туй гул кун,
 Андаке тааммул кун, нукта мухтавал дорам.
 Как бурӯни мардум нест, чӯши бода беҳум нест,
 Роҳи мудлаъо гум нест, аъри мубтавал дорам.
 Дил мушаббак аст имрӯз аз хаданги бедодат,
 Махви лаззати шавкам, шоне аз асал дорам.
 Санг хам ба холи ман гира гар кунад, барҷост,
 Бе ту зиндаам, яъне марги беҷал дорам.
 Тарки суду савдо кун, катъи хар таманно кун,
 Май хуру тарабхо кун, ман хам ин амал дорам.
 Баҳри кудратам, бедил, мавҷези маънихо,
 Мисраъе агар хоҳам сар кунам, газал дорам.

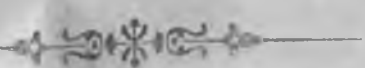
Гар ба хуни муштоқон теги у кашад гардан,
То киёмат аз сарҳо чойи мӯ дамад гардан.
Мавҷҳо нафас дуздид, то гуҳар ба арз омад,
Кардаам саре таъмир аз шикасти сад гардан.
Хирси афсаророй сар ба санг мекубад,
Сачда муфти роҳатҳо, гар кунад мадад гардан.
Ҳар чӣ дорад ин мазраъ, баргу сози таслим аст,
Тухм медамонад сар, реша медавад гардан.
Интиҳоби ин маслаҳ китъаҳои ҳамворест,
Пушту сина то бошад, кас намехарад гардан.
Коргоҳи истеъдод мекунад чихо эҷод?!
Хок чабҳа мебандад, шӯъла мекашад гардан.
Зоҳид, аз чунин дастор дасти офият бардор,
Хоҳадат шикаст охир зери ин сабад гардан.
Эй ваболи пайдой, ҳастӣ асту расвой,
Аз ту чанд бардорад бори неку бад гардан?
Роҳи офият пӯйӣ, раҳши худсарӣ пай кун,
Манзилат сари дор аст, гар шавад балад гардан.
Гул киёмати чидан дар шукуфтагӣ дорад,
Гунча гарду эмин бош, ханда мезанад гардан.
Саркашон дами ифлос рӯ ба нақши по доранд,
Ҳар қадар тихӣ гардад, шиша ҳам кунад гардан.
Халқ мекашад яксар ранҷ дархури тоқат,
То саре зи дӯш афтад, кош, бишканад гардан.
Хоки мо сари мӯйе аз замин намеболад,
Ё Раб, аз кучо овард ин ҳазор қад гардан?
Тег бар каф истодаст сарсари ачал, Бедил,
Ҳамчу шамъ дар ҳар чо сар бароварад гардан.

Мавчи хунам ҳар қадар тўфоннамо хоҳад шудан,
Ҳаққи шамшери ту рангингарадо хоҳад шудан.
Умрҳо шуд дар таманнои хиромат мурдаам,
Ҳоки ман оинаи оби бақо хоҳад шудан.
Аз тағофул чанд бандӣ парда бар рӯи баҳор?
Чашм во кун, гунҷаи бодом во хоҳад шудан.
Дар дами мурдан маро бар зиндагӣ афсӯс нест,
Ҳайфи домонат, ки аз дастам раҳо хоҳад шудан.
Дар камини шуълаи ҳар шамъ доғе хуфтааст,
Ҳар кучо тоҷест, охир нақши по хоҳад шудан.
Бе талофӣ нест шавқам дар тақопӯи висол,
Даст агар кӯтоҳ шуд, оҳам расо хоҳад шудан.
Нашъаи обу гили шӯхибинои ваҳшатем,
Домане гар бишканӣ, таъмири мо хоҳад шудан.
Дар биёбоне, ки дил менолад аз бори ғамат,
Гар ҳама кӯҳ аст, помоли садо хоҳад шудан.
Пухтагон яксар кабоби интизори хомиянд,
Интиҳои ҳар чӣ дидӣ, ибтидо хоҳад шудан.
Гар ба ин афсурдагӣ ҷӯшад ҷунуни эътибор,
Баҳрро мавчи гуҳар занчири по хоҳад шудан.
Ҷодаи сарманзили таҳқиқи мо пӯшида нест,
Нақши по то хок гаштан раҳнамо хоҳад шудан.
Дурӣ аз дилдор нанги иттиҳоди маънавист,
Мавчи мо бо гавҳар аз гавҳар ҷудо хоҳад шудан.
Сурмаи саднаргисистонъибрат аст аҷзои мо,
Хок агар гардем, чандин чашм во хоҳад шудан.
Нестам, Бедил, чу тухм аз хоксорӣ ноумед,
Охир ин афтадагиҳоям асо хоҳад шудан.

Баски ёди қоматат барбод дод аҷзoi сарв,
Нолаи кумрӣ шуд охир кад кашиданҳои сарв.
Чидани доман дар ин гулшан гули озодагист,
Кист, то фаҳмад забони офиятимои сарв?
Матлуби озодагиҳо пур баланд афтодааст,
Оламе ҳам шуд ба фикри бори нопадои сарв.
Боғбонон қадри озодӣ надонистанд, ҳайф,
Нола боистӣ дар ин гулшан нишондан ҷои сарв.
Бодаро дар домани мино баҳоре дигар аст,
Об дорад обрӯ, то меравад дар пой сарв.
Шуълаи идрок хокистаркулоҳ афтодааст,
Нест гайр аз боли кумрӣ пунбаи минои сарв.
Баски мавзунон зи шарми қоматат гаштанд об,
Сурати фаввора бояд реҳт аз аҷзoi сарв.
Ин қадар раъно намеболад ниҳоли ин чаман,
Соёи нахли кӣ афтодаст бар болои сарв?
Пой дар занҷиру дарси гуфтугӯ озодагӣ?
Бедил, ин сатри такаллуф нест ҷуз иншои сарв.

Афтодаам ба роҳат чун ашки беравонӣ,
 Мактуби интизорам, шояд маро бихонӣ.
 Аз сози ҳайрати ман мазмуни нола дарёб,
 Гарди нигоҳ дорад фарёди нотавонӣ.
 Он чо, ки ишқ резад оинаи таҳайюр,
 Равшантар аз баёнҳо мазмуни безабонӣ.
 Ё изтироби ашке ё ваҳшати нигоҳе,
 То кай ба ранги мижгон парвозошёнӣ?
 Аз рафтани нафасҳо осор нест пайдо,
 Нақши қадам надорад саҳрои зиндагонӣ.
 Дарёи ишқу соҳил? Эй беҳабар, чӣ ҳарф аст?
 То қатра дорад ин чо тӯфони бекаронӣ.
 То чанд санги роҳат бошад губори ҳастӣ?
 Аз ваҳшати шарар кун нақши сабукъинонӣ.
 Дар оламе, ки нақдаш масруфи эҳтиёҷ аст,
 Ибром мефурушӣ, чандон ки зинда монӣ.
 То таъби дун насозад мағрури ихтиёрат,
 Нокардан аст авло, коре ки метавонӣ,
 Бе сайд дидаи дом махмур менамояд,
 Қадди дутост ин чо хамёзаи ҷавонӣ.
 Хумхонаи таманно чоме дигар надорад,
 Муфт аст бедимоғӣ, гар нашъа мерасонӣ.
 Бедил, губори оҳе то ранги авҷ гирад,
 Аз чоки сина дорам чун субҳ нардбонӣ.

Эй хуш, сахт доғест ёди баҳори тифлӣ,
То марг боядат буд шамъи мазори тифлӣ.
Қадди дуто дар ин базм оғӯши ноумедист,
Хамёза кард моро охир хумори тифлӣ,
Эй офияттаманно, мағзар зи хоксорӣ,
Ин шева ёдгор аст аз рӯзгори тифлӣ.
Эй гофил аз ниҳоят, то кай ғами бидоят?
Му ҳам сафед кардӣ дар интизори тифлӣ.
Эй вокифи бузургӣ, оворагӣ муборак,
Манзил намонд, ҳар ҷо бастанд бори тифлӣ.
Моро зи ҷоми қисмат хун хӯрданест, аммо
Имрӯз ногувор аст он хушгувори тифлӣ.
То рӯзгор созад холӣ ба дида ҷоят,
Чун ашк барнадорӣ сар аз канори тифлӣ.
Чашмам ба пирӣ охир мӯхтоҷи тӯтиё шуд,
Медошт, кош, гарде аз раҳгузори тифлӣ.
Анҷоми пухтагӣ буд огози хомии ман,
То ҳалқа гашт қомат, кардам шикори тифлӣ.
То хоки яъс безам бар фарқи эътиборот,
Як бор, кош, созанд бозам дучори тифлӣ.
Бар рағми фаръ гоҳе бар асл ҳам нигоҳе,
То кай бузург будан, эй ширхори тифлӣ?
Аз маҳди гунча хондем асрори ин муъаммо,
К-осудагӣ муҳол аст бе эътибори тифлӣ.
Охир зи чайби пирӣ қадди хамида гул кард
Рамзи кача нухуфтан дар рӯзгори тифлӣ.
Бар мӯйи пирӣ афтод имрӯз навбати ранг,
Зад хома дар сафедоб суратнигори тифлӣ.
Имрӯз коми ишрат аз зиндагӣ ҷи ҷуям?
Рафт он губор, Бедил, бо найсавори тифли.

МИРЗО БЕДИЛ

САДУ ЯК ҒАЗАЛ

Мухаррири ороиш: *А. Исоев*

Мухаррири техникӣ: *К. Эгамбердиев*

БИ № 3693

Ба матбаа 2.06.08 супурда шуд. Ба чоп 5.06.08 имзо шуд.
Андозаи 84X108 1/32. Коғазӣ офсет. Хуруфи адабӣ. Чопи
офсет. Ҷузъи чопии шартӣ. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 3,0.
Адади нашр 500. Супориши № 11 Нархи шартномавӣ.

Муассисаи нашриявӣ “Ирфон”-и Вазорати фарҳанги
Ҷумҳурии Тоҷикистон, 734018, ш. Душанбе, кӯчаи
Н. Қаробоев, 17.

3 соҳа

ISBN 978-99947-59-14-9

«Ирфон»

9 789994 759149

www.kmt.tj